

SMETÁNEK

Kniha pohádek

č 109

Našel jsem doma knihu pohádek, nevěděl jsem, od koho může být, tak jsem si začal číst první příběh.

Byl jednou jeden kluk Pepík, který žil na vesnici u Havlíčkova Brodu. Jeden den se Pepík rozhodl, že půjde do lesa na houby. Vzal si košík a vyrazil. Jenže Pepík zapomněl zamknout dveře po tom, co vyrazil. Pepík šel do lesa vzdáleného tři kilometry od domova, takže kdyby se něco stalo, Pepík by neměl žádné tušení, že se doma něco stalo. Pepíček si hezky sbíral houby, když na něj vyběhl divočák zpoza stromu. Pepík se lekl, nevěděl, co má dělat. Snažil se mu utéct, ale nepovedlo se, tak vylezl na strom a počkal. Když divočák odešel, Pepík slezl dolů a raději se vrátil domů. Jenže po cestě si uvědomil, že nezamknul. Pepík se začal stresovat, že jim někdo vykradl dům. Po cestě domů si pořád opakoval, co se mohlo stát. Když přišel domů a otevřel dveře, začal panikařit. Dům byl úplně prázdný. Rychle šel na chodbu a zjistil, že je ve špatném patře. Pepík vyjel výtahem do svého patra a šel ke svým dveřím. Otevřel, všechno bylo na svém místě. Pepovi se ulevilo. A od té doby si vždycky zkontroloval, jestli zamkl dveře.

Tomáš Vojtěch Svoboda 8. B

Švec

Byl jednou jeden švec a ten měl tři dcery. A chtěl, aby po něm někdo převzal jeho řemeslo. První dcera byla malá a chytrá. Druhá dcera byla velká, pracovitá a pyšná. Třetí dcera byla moc hodná, pracovitá a čilá. Jednou přišel švec za dcerami a řekl jim, že už je moc starý a potřebuje vědět, kdo je vhodný na jeho řemeslo. První dcera řekla, že se nejvíce hodí, protože je chytrá. Pantáta nic neřekl a zeptal se druhé dcery. Pane otče, já se nejvíce hodím pro tvoje řemeslo, protože jsem velká a moc chytrá. Švec zase nic neřekl a zeptal se třetí dcery. Třetí dcera řekla, že to nepotřebuje, ale že mu ráda s jeho řemeslem pomůže. A pan otec jí řekl, že ona je ta pravá a vhodná pro jeho řemeslo. A třetí dcera se jeho řemeslu dobře naučila.

Karel Domečka 7. A

Byl jednou jeden malý les, zapomenutelný les, jménem Šepotací Hvozď. Nebyl to obyčejný les. Stromy tam měly listy barvy duhy a mech na zemi svítil tlumeným, zeleným světlem, když se setmělo. Uprostřed tohoto hvozdu, schovaná za vodopádem, stála malá chaloupka z perníků a lesklých oblázků. V ní žila malá, ale zvědavá dívka jménem Eliška. Eliška měla nejraději starou koženou knihu, kterou našla pod kořeny nejstaršího stromu, Stromu věčných ozvěn. Tato kniha byla prázdná, ale když se jí Eliška dotkla, objevily se na stránkách příběhy, které si sama vymyslela. Jednoho slunečného rána, když se rosa na trávě třpytila jako rozbité diamanty, si Eliška přála dobrodružství. Dotkla se knihy a na stránce se objevila mapa vedoucí k jezírku. Jejím společníkem byl malý chlupatý tvor, kterého pojmenovala Křupík. Křupík nevypadal jako nic, co byste viděli v běžném světě. Měl tělo jako plyšový míček, tři malé nožičky a na hlavě mu rostly dvě anténky, které se třpytily, když byl šťastný. Křupík uměl mluvit, ale jen v hádankách a rýmech. Cesta k jezírku byla plná nástrah. Museli přejít pole s tančícími květy, které se snažily nalákat poutníky k tanci, dokud neusnuli. Eliška si vzpomněla, že v knize četla, že tyto květy nesnášejí zvuk, který se nedá chytit. Vytáhla tedy z kapsy malou flétnu a zahrála tón, který se jmenoval Vzdušný šepot. Byl to zvuk, který se rozplynul dříve, než ho bylo možné slyšet, a květy se sklopily. Když dorazili k jezírku, tak voda byla tak klidná, že vypadala jako dokonale vyleštěné stříbro. Vtom se z jezírka vynořila obrovská, ale laskavá želva s koruněm posypaným hvězdami. Jmenovala se Astra. Astra jim řekla: „Hledáte něco, co je ztraceno, ale nehledejte to, co jste si přinesli s sebou. Koukněte se do zrcadla, ale nehledejte to, co vidíte, hledejte to, co cítíte.“ Eliška se podívala do vody. Viděla svůj odraz, ale pak si uvědomila, že to, co Astra myslela, byla její odvaha. V tom okamžiku se z jezírka vynořil malý zářící kámen – Kámen věčné zvědavosti. Teno kámen byl klíčem k tomu, aby se do Šepotajícího Hvozdu mohly dostat i ty nejdivočejší sny. Křupík se radostně zavrtěl a řekl: „Když je srdce lehké a mysl hravá, i ta největší tma se změní v hru.“ Eliška s Křupíkem a Kamenem Věčné zvědavosti se vrátili domů a věděli, že jejich fantazie je ta nejmocnější kouzelná síla ze všech.

Valerie Rybáková 6. B

Uprostřed hlubokých lesů, kde neleželo nic jiného, byla pouze jediná vesnice jménem Tomáš. Lidí tam žilo velice málo a zvířat zrovna tak. Nebyla zapsána na žádné mapě a nikdo přesně nevěděl, kdy a jak vznikla. Jednoho dne se však stalo něco, co by si žádný obyvatel nedovedl představit ani v těch nejpodivnějších snech. Zastavil se čas. Vteřiny přestaly tikat, vítr ustal a kapky rosy uvízly ve vzduchu jako skleněné perly. Jen několik dětí, které si právě hrály na návsi, zůstalo záhadně nedotčeno. A právě s nimi začíná příběh, který je tak zvláštní, že se o něm dodnes vypráví jen šeptem...

Děti kráčely vesnicí, kde se zastavil čas. Každý krok zněl zvláštně, jako kdyby svět kolem nich spal. Sheila opatrně zvedla ruku a dotkla se kapky. Prošla jí skrz prsty, aniž by klesla. „Co se stalo?“ zašeptal Yosi. Hana se přikrčila u domu a poslouchala, jestli neuslyší pohyb někde jinde. Jen malý Mario ukázal směrem k lesu prstem. „Tam něco je,“ řekl tiše. Děti se pomalu vydaly mezi stromy. Každý strom vypadal, jako by byl zamrzlý v čase, mech na kmeni stál nehybně, a ve větvích uvízli ptáci. Mezi stromy spatřily starého muže s dlouhým pláštěm a brýlemi, které se leskly. „Jsem strážce času,“ řekl. „Čas se zastavil, protože lidé zapomněli na radost, smích a přátelství. Jen ti, kdo mají čisté srdce, mohou pomoci.“ Vykročil k nim a podal jim klíč. „Najděte i druhý a třetí klíč a spojte je k sobě.“ Aniž by děti stihly něco namítnout, strážce času zmizel beze stopy. Děti nemohly nic dělat, a tak pokračovaly hlouběji do lesa. U staré studánky, kde voda nehybně stála a leskla se jako zrcadlo, našla Hana druhý klíč. Musely ho vytáhnout spolu, protože jen přátelství mohlo otevřít víko studánky. Nakonec přišel třetí klíč, který byl ukrytý v jejich srdcích. Sheila, Yosi, Hana i Mario si připomněli všechny radosti, smích a dobré skutky, které kdy prožili. Když spojili klíče, čas opět začal pomalu proudit. Vítr znovu zavířil mezi stromy, kapky rosy dopadly, ptáci zpívali a vteřiny se opět roztikaly. Vesnice se probudila a děti věděly, že díky odvaze a přátelství zachránily celou vesnici.

Ema Němečková 8. B

Jak Brno zachránil maminčin koláč

Nazdar, jmenuji se Zuzka a musím vám povědět, co se mi stalo minulý týden v Brně na mé narozeniny. Nikdo mi to neuvěří, ale je to pravda. Taková, ze které se stala nejvirálnější legenda v Brně za posledních 67 let.

Byl čtvrtek, byl to den, kdy jsem měla oficiálně 13 let, a my jsme jeli s rodiči oslavit mé narozeniny právě na Špilberk, protože je to skvělé místo, kde oslavit narozky. Já jsem se tam strašně těšila na cool zbraně a brnění. Jenže, když jsme vystoupili ze šaliny na Zelném trhu, stalo se něco nečekaného.

Všichni turisté, a mezi nimi i Brňáci, koukali nahoru a řvali, protože nad náměstím kroužil obrovský holub! Myslím jako fakt obrovský, jako trolejbus a tlustý jako mega buřt. Měl rudé agresivní oči a ze zobáku mu kapala nějaká fialová slina. A to bylo opravdu nechutné, ale fakt fuj. „To je prokletý rohlíkový holub!“ křičela jedna babička, která krmívala toho holuba, než se zmutoval. „Ten nenasytný holub snědl ten prokletý rohlík od té babičky, která ho vždy krmila!“

Táta si myslel, že je to nějaký nesmysl, který vytvořila AI nebo „kachna“, co roznesli novináři, ale pak ten holub sletěl dolů a sebral stánek s trdelníky, kde právě stál můj bratr, největší milovník trdelníku, a začal nadávat na holuba, protože mu před očima snědl jeho trdelník. Najednou začal holub vrkat tak hrozně, že můj bratr radši ztichl a neodporoval, jelikož jeho vrkání znělo jako větší nadávání než u bratra, a to je už co říct. „Někdo ho musí zkrotit, jinak to tu všechno zboří a bude po srandě!“ křičel jeden Brňák.

A pak jsem dostala nápad, ten nejlepší nápad. Vzpomněla jsem si, že mám v batohu svačinu, maminčin koláč s povídky. A každý přece ví, že holubi jsou úplně závislí na jídle, a nejvíc brněňští holubi! „Mám plán!“ křikla jsem. „Potřebuji někoho, kdo umí běhat rychle, a dlouhý provaz!“ A můj bratr Kubajs na to: „Půjdu do toho, protože ten zatracený holub mi před očima snědl můj trdelník!“ A nějaká paní nám půjčila pevný a hlavně dlouhý provaz.

Tak jsme to zkusili. Já jsem hodila kousek provazu před orloj a holub přiletěl jako torpédo. Zatímco jedl koláč od mámy, já a Kubajs jsme mu provaz omotali kolem nohou. Holub se strašně naštvál a začal agresivně lítat dokola, ale protože byl přivázaný ke sloupu šalinové zastávky, jenom se točil jako na strašně rychlém kolotoči. Vlastně vypadal hrozně vtipně, trochu to celé vypadalo jako v bláznivém a komickém cirkusu. Potom snědl zbytek koláče a najednou – Prásk! – zazářilo se fialové světlo a byl z něj... no, pořád holub. Jenom v normální velikosti. Ten provaz z něj spadl a holub uletěl někam směrem k Janáckovu divadlu. Asi měl dost zážitků, které prožil za celý den.

Všichni nám tleskali a paní ze stánku nám dala zadarmo trdelníky a Kubajs byl konečně spokojený. Táta říkal, že jsem hrdina, ale já vím, že to bylo hlavně kvůli tomu

koláči, který si zřejmě holub oblíbil, a kdybychom neměli ten maminčin koláč, tak by určitě bylo všechno zničené.

Jeden turista z Prahy se mě ptal, jestli se tohle v Brně děje často. Řekla jsem mu, že každé pondělí, ale tentokrát to bylo ve čtvrtek, tak to byla dozajista výjimka, která se stala legendou.

Takže, když pojedete do Brna, dejte si pozor na holuby. A taky si vezměte nějakou svačinu, třeba rohlíky, nikdy nevíte, kdy zachráníte město! A málem jsem zapomněla říct... ti holubi mě už znají a honí mě po celém Brně, klidně kvůli jednomu rohlíku a možná nejenom pro to, možná je to proto, že jsem u nich slavná a populární, protože jsem porazila jejich šéfa, jinak řečeno Bosse. Takže jsem neporazila draka, jen holuba, ale i to se počítá.

Zuzana Kopřo 6. B

Za hlubokým lesem stál starý mlýn, který už roky nikdo nepoužíval. Lidé říkali, že v něm straší, ale malý Jakub se nebál. Jedné noci se do mlýna vydal a objevil tam vodní vílu, která ztratila svůj kouzelný prsten. Bez něj nemohla chránit řeku, a ta začala vysychat.

Jakub se rozhodl víle pomoci. Putoval podél řeky, ptal se ryb a stromů, až nakonec našel prsten uvězněný v pavučině u starého mostu. Když ho víle vrátil, voda znovu začala téct a mlýn se proměnil v krásné místo plné světla.

Víla Jakobovi nabídla bohatství, ale on si přál jen to, aby mlýn zůstal otevřený pro všechny. A tak se z něj stal dům radosti, kam lidi chodili s úsměvem. Jakub se naučil, že největší kouzlo je nezištná pomoc.

Kristýna Kozáková 8. A

Žil byl malý elf jménem Elíšek. Bydlel v kouzelném lese na Severu. Každý rok pomáhal připravovat dárky pro děti. Jednoho dne však zjistil, že něco důležitého chybělo. Bez toho by se Vánoce nepovedly. Proto se rozhodl vydat se na cestu a zjistit, co to je.

Elíšek šel zasněženým lesem. Potkal svou babičku, která se ho zeptala, kam míří. Elíšek jí vysvětlil, že musí zachránit Vánoce. Soví babička mu poradila, že možná chyběla kouzelná vánoční hvězda, která dá dárkům radost. Řekla mu, že hvězda se nachází na vysoké hoře.

Když Elíšek dorazil pod horu, zjistil, že cesta nahoru byla nepřístupná ledem. Snažil se led rozbít, ale nešlo to. Byl smutný a nevěděl, co dělat. Sedl si na sních a skoro to vzdal. V tu chvíli uslyšel hlas malého sobíka. Sobík mu řekl, že led se dá rozbít jen dobrotou a přáním. Elíšek si vzpomněl na děti, kterým chtěl udělat radost. Pomyslel si na jejich úsměvy. Nakonec se mu podařilo vyjít až na vrchol hory a tam našel kouzelnou hvězdu.

Elíšek se vrátil do lesa a hvězdu umístil na nejvyšší strom. Hned se rozzářila a všechny dárky se staly kouzelnými. Vánoce se podařily a děti po celém světě měly radost. Elíšek byl šťastný, že Vánoce zachránil.

A od té doby věděl, že největší kouzlo Vánoc je dobro, radost a láska.

Martina Berisha 7. A

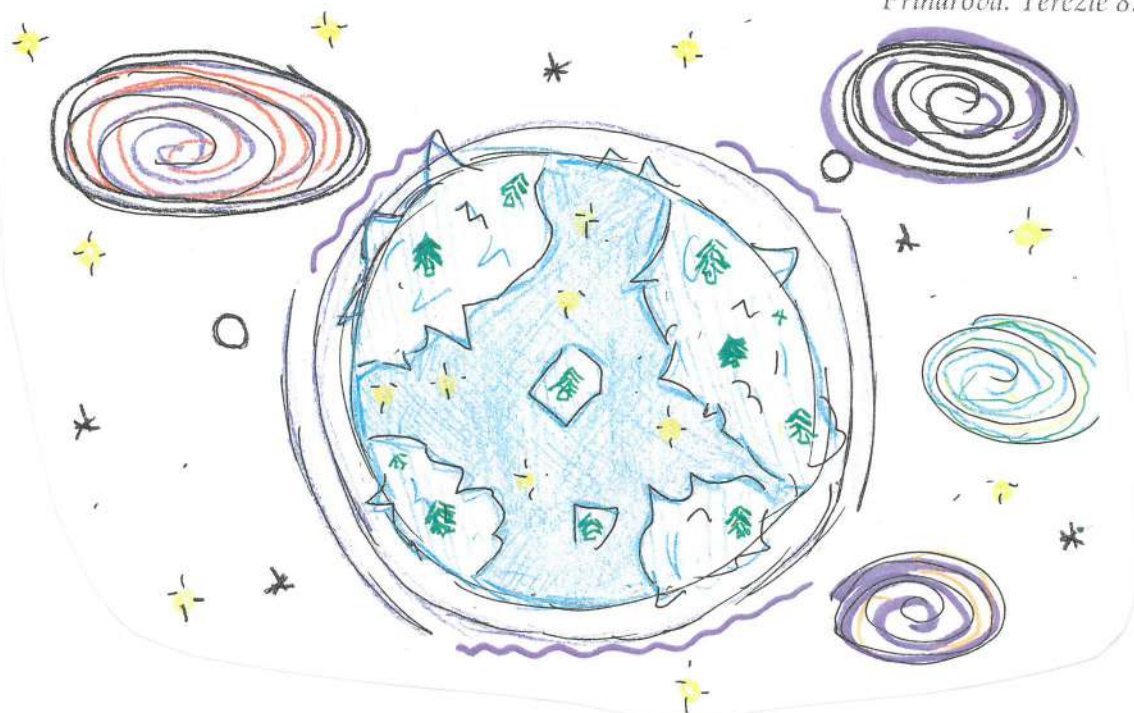

Sněhový svět

Ve vesmíru existuje hodně galaxií a v jedné z nich je planeta, které místní obyvatelé říkají Sněhový svět. Na této planetě je všechno jen ze sněhu a ledu. V parcích rostou ledové stromy se sněhovou korunou a jsou v nich ledové lavičky a lampy. Na polích roste ledové obilí. Ve městech jsou ledové domy se střechou obalenou sněhem. Dokonce i nábytek je z ledu.

A teď něco o obyvatelích této planety. Jsou to asi metrové bytosti, mají modrou až bílou pokožku, modré vlasy a oči, nosí roztomilé kožíšky. Ve volném čase chodí bruslit, lyžovat nebo sáňkovat. A je asi jasné, že jejich nejoblíbenější částí roku jsou Vánoce, které slaví stejně jako my. Tyto bytosti, říká se jim ledňáčkové, mají velmi vyspělou techniku. Dokáží se přepravovat v bleskových raketách rychlostí světla. Jenže musí mít zvláštní prostředí, aby neroztáli. A tak na naši planetu radši nejezdí.

Priharová. Terezie 8. B

Pohádka

Byla jednou jedna holčička, která si ráda četla. Jednou si půjčila v knihovně zajímavou knížku s příběhy o barvách. V pokoji ji otevřela a začala číst. Byly tam různé pohádky o všech barvách, kromě jedné. Modrá měla jenom nadpis, ale ne kapitolu, jen pár prázdných stran. Snažila se zjistit, proč to tak je.

Večer, když šla spát, zdál se jí sen o tom, jak se ze světa vytratila modrá barva. Obloha byla šedivá, všechny její modré pastelky zmizely, oceán a rostliny už neměly modrou barvu. S rodinou byla na chatě nedaleko lesa. Když se šla projít, našla jedinou modrou věc. Byla to ta její knížka, kterou si četla, než usnula. Bylo na ní ale něco jiného. Knižka obsahovala všechny příběhy, včetně pohádky o modré barvě. Když si tuto pohádku přečetla, uvědomila si, že je součástí příběhu, který se právě odehrává, jen nemá konec, protože tento příběh ona musí teprve prožít.

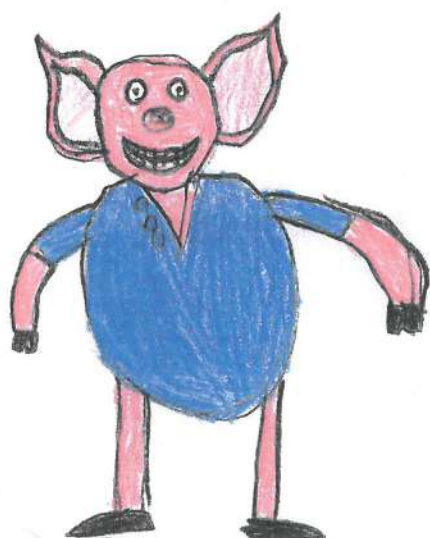
Ráno se probudila, pochopila, že se pohádka o modré barvě objeví v knize teprve, až ji sama vymyslí.

Daniela Korani 9. A

O prasátku jménem Merlin

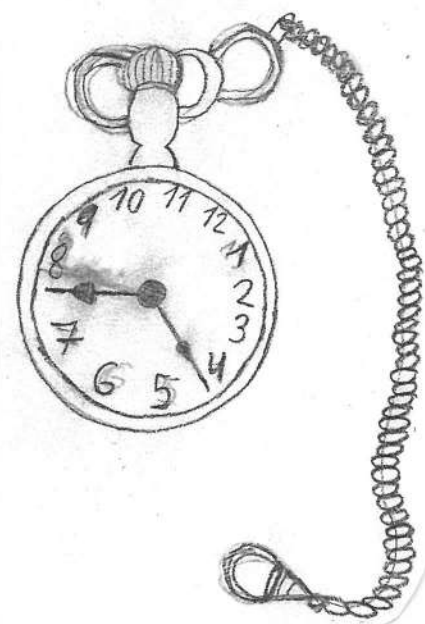
Bylo nebylo jedno prasátko, které se jmenovalo Merlin. Rád nosil modrý obleček a černé botičky. Nebylo to normální prasátko jako ostatní, vždycky když přestalo pršet, vzalo si pláštěnku a holínky a šlo se vyblbnout do bláta. Ostatní prasátka se na něj koukala dost zvláště a smála se, proč má pláštěnku s holínkami, když neprší, a vůbec to nechápali. Jediný, kdo se mu nesmál, byl jeho kamarád Martin. Martin byl velice čistotné prasátko, proto se snažil pochopit Merlina, že se asi nechce tolik ušpinit. Merlin měl ale nadpřirozené schopnosti, které díky pláštěnce a holínkám z něho dělaly neohrožené prasátko, které se ničeho nebojí a současně je stále čisté. Jednoho dne prasátka napadli vlci, a právě Merlin si na sebe navlékl pláštěnku a holínky, které byly nabitý energií z vody a bahna. Merlin tím vlky úplně zaskočil a všechny je zahnal, aniž by na ně vlci stačili zaútočit. Od té doby si vlci nikdy netroufli na prasátka a také jeho kamarádi se již nedivili, že Merlin si vždy po dešti navlékne pláštěnku a holínky a jde do bahna nabrat energii. Nevíme, zda se vlci lekli nadpřirozených schopností Merlina nebo něčeho divného a špinavého, možná i zákeřného, jež mělo špinavou pláštěnku a holínky a vypadalo to jako velké nebezpečné strašidlo, které se vlků nebojí.

Tereza Tichá 9. A

Jak se zastavil čas

Když se Adam ráno probudil, myslel si, že zaspal do školy. Budík netikal, mobil byl vypnutý a venku bylo podivné ticho. Když vyšel na ulici, zjistil, že se svět zastavil. Lidé nehybně stáli, auta zůstala stát na silnici a ani ptáci nelétali ve vzduchu. Adam byl jediný, kdo se mohl hýbat. Nejdřív měl radost. Nemusel do školy, mohl si dělat, co chtěl. Brzy si ale uvědomil, že je úplně sám. Nemohl si s nikým promluvit, nikdo se na něj neusmál. Město bez pohybu působilo prázdňe a smutně. V poledne našel na náměstí staré hodiny. Ručičky stály přesně na dvanáctce. Na ciferníku byl nápis: „Čas se znovu rozběhne, až si někdo uvědomí, že není na světě sám pro sebe.“

Adam se zamyslel. Uvědomil si, kolikrát byl netrpělivý, jak často spěchal a nevšímal si ostatních. V tu chvíli pochopil, že svět potřebuje lidi, kteří se navzájem poslouchají. Dotkl se ručiček hodin. Ty se pomalu pohnuly. Najednou se ozval hluk, auta se rozjela, ptáci vzlétli a lidé pokračovali tam, kde se zastavili. Čas znovu plynul. Nikdo si ničeho nevšímal – jen Adam věděl, že ten den svět na chvíli čekal, až se někdo naučí vážit si druhých.

Natálie Vieweghová 8. A

Vánoční kouzlo

V jednom krásném lese nedaleko horské řeky existovalo malé městečko, ve kterém žili malí skřítkci a skřítkyně. Byli malí, mohli mít zelenou nebo modrou barvu a velký červený nos.

Jednoho zimního rána vyšla ze svého domu skřítkyně Elly a šla za svou kamarádkou Monikou, která bydlela nedaleko. Když došla za Monikou, zazvonila na zvonek. Otevřela jí Moniččina mamka. Elly se jí zeptala, zda by mohla jít Monika ven. Řekli jí, že ano, ale že si musí chvíli počkat, protože se Monika teprve vzbudila. Když přišla Monča za Elly, šly spolu na náměstí Kouzel. Bylo to tam nádherné, byly tam vánoční trhy a velikánský stromeček. Najednou si všimli jednoho stánku, ve kterém starý děda prodával různé vánoční ozdoby, a tak tam šli, všimli si, že se tam prodává malý krásný cínový vojáček. Monča si řekla, že si ho koupí. Když se toho dědy zeptala, kolik stojí,

řekl, že jí ho dá zdarma, ale musí si zapamatovat, že to není jen obyčejná ozdoba, ale že má své kouzlo. Stejně jako každá hračka v tomhle stánku. Holky si pomyslely, že je to vtip, tak dědovi poděkovaly a odešly. Po několika hodinách je rodiče zavolali domů na oběd, tak se holky rozhodly, že Elly večer přijde k Monče na návštěvu.

Když nastal večer, přišla Elly k Monče a šly si popovídat. Najednou Elly uviděla, jak se ten vojáček, kterého Monča dostala na tržnici od dědy, hýbe. Řekla to Monice a ta si toho všimla taky. Tak vojáčka sundali ze stromečku a postavili na stůl, u kterého seděly. Najednou na holky začal mluvit, řekl jim, že taky kdysi byl skřítkem jako ony, ale jedna zlá čarodějnice z něj udělala cínového vojáčka. Potom jím ještě řekl, že si každá může mít jedno přání, ale že by byl velice rád, kdyby jedno z těch přání z něj udělalo zase skřítku. Holky se domluvily, co si kdo bude přát. Monča si přála, aby v jejich městečku měl každý skřítek krásné a vesel Vánoce. Elly si přála, aby se z toho cínového vojačka zase se stal skřítek...

Princezna zakletá v čase

Bylo jednou jedno království, ve kterém žila princezna. Když se narodila, přišla zlá čarodějnice a princeznu zaklela. Kletba zněla takto: až princezna dovrší 20 let, bude se jí ten stejný den opakovat stále dokola. Na ruce se jí objevila časová smyčka.

Nastal den, kdy princezna slavila své 20. narozeniny. Celý den proběhl tak, jak měl. Ráno se princezna probudila a zjistila, že časová smyčka na její ruce začala svítit. Když vstala z postele a vyšla z pokoje, zjistila, že se jí stejný den opakuje znovu od začátku. Princezna se snažila každý den ostatním na zámku vysvětlit, že se jí ten stejný den opakuje stále dokola, ale jen málokdo jí uvěřil, ale stejně to do dalšího rána zapomněl.

Když princezna oslavila asi po třicáté své dvacáté narozeniny, rozhodla se, že půjde za hradním čarodějem. Ten jí poradil, ať jede do lesa a tam splní tři úkoly, a aby si s sebou někoho vzala. Princezna si vzala svoji kamarádku a prince.

Když dojeli do lesa, vylezli na kopec a viděli vodu. Pochopili, že první z úkolů je přeplavat řeku. Když to splnili a přeplavali na druhý břeh, viděli terč a šípy s lukem. Přišli na to, že druhým úkolem je trefit se šípem doprostřed terče. Když se jim to povedlo a otočili se, viděli horu a bylo jim jasné, jaký je třetí úkol. Vylézt na horu. Když vylezli až na vrchol, princezně z ruky zmizela časová smyčka. Teď se všichni mohli vrátit domů a mohli si se všemi ostatními z hradu dát dobrou večeři. Pak šli všichni spát, a když se ráno princezna vzbudila, zjistila, že je další den. Kletba byla zlomena a princezna mohla žít šťastně až do smrti.

Aneta Buriánková 6. B

Pohádka o kouzelné Aničce

Za devatero lesy a sedmero kopci ležela malá vesnice, kde lidé žili v blízkosti přírody. V té vesnici žila dívka jménem Anička, která měla zvláštní dar – dokázala slyšet, co si šeptají stromy. Když byla smutná, usedla pod starou lípu a naslouchala jejím uklidňujícím slovům.

Jednoho dne se z lesa přestalo ozývat veselé šumění. Stromy mlčely a jejich listy ztratily barvu. Anička se rozhodla zjistit, co se stalo. Vydala se hluboko do lesa, až dorazila k zapomenutému jezírku, kde našla malého vodního skřítku uvězněného v kruhu z kamenů. Bez jeho kouzel les pomalu chřádl.

Anička se nebála. Opatrně kameny odsunula a skřítko osvobodila. Ten jí na oplátku daroval semínko se slovy, že dokáže vrátit radost všem živým bytostem. Dívka semínko zasadila uprostřed lesa a zanedlouho z něj vyrostl strom, jehož listy zářily všemi barvami.

Les znovu ožil, stromy si začaly šeptat. Když se les znovu probudil k životu, Anička pochopila, že dobré srdce dokáže zachránit celý svět. A od té doby lidé říkali, že kdo naslouchá přírodě, nikdy nezůstane sám.

Jiří Kozák 9. B

Bylo jedno město, kde lidé přestali snít. Ne že by o tom někdo rozhodl nebo to zakázal. Prostě se to stalo. Jednoho rána se obyvatelé probudili a zjistili, že si z noci nic nepamatují. Žádné obrazy, pocity, žádné noční můry, žádné rozhovory s lidmi.

Zpočátku to nikomu nepřipadalo divné. Lidé chodili do práce, děti do školy a město bylo plné života přesně jako dřív. Ale časem se všechno začalo měnit. Malíři přestali malovat nové obrazy, protože jim docházely nápady a fantazie. Spisovatelé psali jen návody a reklamy. Děti si hrály, ale jejich hry byly vždy stejné, bez fantazie a dobrodružství.

Postupně začalo město šednout. Ne barvami, ty zůstaly stejné, ale pocity. Místo plné hudby a smíchu se proměnilo v místo ticha a sklopených očí.

Jednoho dne se dívka ráno vzbudila a vzpomněla si, že se jí v noci zdál sen. Zdálo se jí o městě plném světla, smíchu, radosti i smutku. Byl to sen plný emocí a fantazie.

Ráno o tom vyprávěla rodičům. Ti se nejprve smáli a nevěřili jí, ale pak si uvědomili, že mají z noci také nějaký záblesk snu. Zpráva se rychle šířila městem. Lidé se začali probouzet s úsměvem, někdy i se slzami, ale hlavní bylo, že se probouzeli s pocitem, že jim nic důležitého nechybí.

Město se pomalu měnilo. Na zdech se objevily malby, v ulicích hrála hudba a děti začaly mít nové nápady. Sny nepřinesly jen fantazii, ale i odvahu. Lidé znovu začali doufat. A tak se město, které ztratilo sny, nestalo stejným, ale stalo se lepším.

Nela Tröster 8. B

Žil byl jeden osamocený Krysák. Neměl přátele ani rodinu. Žil v jednom polorozpadlém domě na kraji města. Nebyl to ale jeho dům, patřil jedné babičce, která velmi ráda pekla a vařila. Díky tomu se Krysák nemusel starat o jídlo, protože babička byla velmi hodná a nechávala na zahradě jídlo pro zvířátka.

Krysák se tam jednou potkal s myškou, která tam začala chodit pravidelně. Krysák byl rád, že se s někým baví. Bral ji jako kamarádku a myška ho brala za kamaráda. Myška měla nejraději sýr, tak tam pro ni Krysák vždy nechal trochu sýra, i když ho měl taky moc rád.

Jednoho dne ale myška nepřišla. Nic si z toho nedělal, ale když nepřišla ani další den, začal se hodně bát. Krysák se rozhodl, že ji půjde najít. Musel najít dům, o kterém mu myška vyprávěla. Dům měl být velký, skoro až obří, omítka byla čistě bílá. Stál jen kousek od jeho domu za lesem.

Krysák si zabalil věci a vyrazil lesem. Šel asi hodinu, když vyšel z lesa a uviděl ten obrovský dům, o kterém myška mluvila. Nahlédl dovnitř přes okno, a když ji uviděl, měl pocit, že se mu zastavilo srdce. Myška byla zavřená v kleci. Viděl taky nějakého starce, který držel nůž. Najednou si uvědomil, že kouká přímo do kuchyně. Báł se o myšku.

Musel najít malou díрку, kudy myška lezla do domu. Naštěstí ji rychle našel a se štěstím skončil hned v kuchyni. Musel nějak odlákal toho starce, aby mohl myšku osvobodit. V ten moment uviděl máslo a dostal skvělý plán. Hodil máslo na zem a počkal, než na něj stařec šlápne. Nemusel dlouho čekat a stařec ležel na zemi a byl v bezvědomí.

Krysák rychle šel otevřít klec, a to se mu povedlo. Oba rychle běželi do polorozpadlého domu a oba tam už zůstali navždy. Krysák měl společnost a myška nemusela žít se starcem v jednom domě. A oba se stali tím nejlepším kamarádem jeden druhému.

Kdyby se Krysák rozhodl jinak a nešel by myšku hledat, měl by sice více jídla, ale přátelství je větší než jakákoliv hostina na planetě.

Alena Suralová 9. B

Byl jednou jeden toulavý pes, který nebyl obyčejný, byl totiž kouzelný. Lidé ho viděli jako špinavého toulavého psa, který se snažil najít svého páníčka. Už skoro dva roky žil na ulici, jen hodné děti, které chodily každý den do školy, mu dávaly jídlo ze svých svačtin. Jeden chlapec si uvědomil, že pejsek leží na tom samém místě bez hnutí. Bylo mu ho líto, a tak se rozhodl, že si ho po škole vezme domů.

Věděl, že rodiče z něho nebudou nadšení a že pejska nebudou chtít. Po škole se vydal za pejskem, vzal ho a šli hned domů. Mamince pověděl vše, co se mu stalo. Jednou viděl, jak mu zlí lidé házejí malé kamínky, ale přesto se pejsek nepohnul. Každý den leží na stejném místě, protože na nás čeká, až mu něco přineseme, řekl mamince. Maminka měla slzy v očích, bylo jí pejska líto. Řekla chlapci, ať počká na tatínka, že se poradí. Tatínek souhlasil, že si pejska nechají. Druhý den šli k veterináři na prohlídku. Veterinář řekl, že má dvě zlomené kosti, že je to zázrak, že pořád žije.

Od té doby, co si chlapec vzal pejska domů, spolu žili šťastně a bezpečně, protože pejsek měl kouzlo, které žádný jiný nemá - nosí štěstí.

Konstantina Korani 6. A

Svědomí

Chloe ráno vstala, tedy počkat, nejdříve bych vám ji měla představit! Chloe je milá hnědooká holka, chodí do druháku na střední a ve škole nikdy nemá problémy. Ale teď zpátky k tomu zimnímu ránu. Chloe se nasnídala a vydala se do školy. Když dorazila ke školním dveřím, čekalo na ni nemilé překvapení. Ředitelka měla podezření, že se Chloe zamotala do krádeže řešení testu z matematiky, který měla její třída psát. Už teď ji proběhla hlavou myšlenka, co se stane, až se to dozví doma. Jakmile dorazila domů, seděli rodiče na pohovce a něco si potichu říkali. Chloe se

okamžitě zeptala, co se děje, a rodiče jí oznámili, ať si sbalí kufr, že pojede za svou vzdálenou tetou. Chloe se snažila nesouhlasit, ale vzdala to a šla si nachystat věci. Trochu smutná a trochu naštvaná vyrazila na nádraží.

Podle instrukcí od rodičů celkem bez problémů dorazila k tetině domu, který si nejdřív ze všech stran prohlédla. Vypadal mírně podezřele a neudržovaně, ale co se dalo dělat. Vešla tedy do domu a už u vstupních dveří ji pozdravila stará teta, kterou Chloe viděla poprvé v životě. Pomyslela si, že je trochu podobná její mamince, měla i stejně velké hnědé oči jako Chloe. Teta ji dovedla do pokoje a řekla jí, ať tam počká, než nachystá svačinu. Chloe to ale nedalo a vyrazila na průzkum domu. Všechny pokoje vypadaly normálně, až na knihovnu, která byla na první pohled něčím zvláštní. Chloe omylem zavadila o velkou modrozlatou knihu a v tu chvíli se knihovna rozevřela do stran a před Chloe se objevil tajný pokoj, z kterého vedlo několik dveří. Chtěla hned zjistit, co se za nimi skrývá, a tak k nim přistoupila blíže. Vzala za stříbrnou kliku prvních dveří a velká síla ji vtáhla dovnitř jako vysavač. Chloe si nejdříve vůbec nemohla uvědomit, co se děje. Spadla na zem, a jakmile otevřela oči, objevila se v úplně jiném světě. Bylo tam krásně, svítilo tam slunce, zpívali ptáci a pobíhaly srnky. Chloe se zvedla a šla tajemný svět prozkoumat. Bylo jí příjemně, ale nepřipadalo jí to jako dobrodružství. Vrátila se tedy do tajného pokoje a bez rozmyšlení vešla do druhých dveří se zlatou klikou. Ocitla se v pohádkovém světě plném víl, vodníků a princů, ale znovu jí to přišlo trochu nudné. Podruhé se vrátila do tajného pokoje. Najednou upoutaly její pozornost dveře s rudou klikou, rozhodla se tedy třetí a čtvrté dveře vynechat a jít rovnou do těch pátých. To ale ještě nevěděla, že dělá obrovskou chybu. Uvnitř byla všude taková tma, že neviděla ani na metr. Také se zdálo se, že tam je úplně sama. Tmy a samoty se Chloe vždy moc bála. Marně hledala východ, strachy se jí rozbušilo srdce. Už nedoufala, že někoho potká, vydala se tedy podél šumící řeky. Ztratila pojem o čase, šla a šla, hodiny a možná i dny. Úplně vyčerpaná narazila konečně na živou bytost – drobnou vílu s elfíma ušima opřenou o strom u řeky. Chloe se jí zeptala, jak se může dostat zpět do svého světa, a snažila se jí popsat školu, rodiče a svůj pokoj. Víla se zamyslela a slíbila pomoc pod podmínkou, že Chloe poví, jak to opravdu bylo s krádeží výsledků testu z matematiky. Chloe už neměla co ztratit, navíc už se jí opravdu stýskalo po domově, dokonce i po škole. „Nic jsem neukradla, jen jsem nechtěla zradit kamarády, kteří se nabourali do školního systém!“, vykřikla Chloe. Víla najednou zmizela a Chloe znovu stála u pátých dveří. Vzala za rudou kliku a ocitla se v tajné místnosti. Rychle proklouzla do knihovny a utíkala do pokoje. Slyšela tetu, jak volá: „Svačina na stole.“ Uf, pomyslela si Chloe, to bylo o fous.

Zita Tomalová 7. B

Na jedné staré ulici, která už je léta opuštěná, stojí jeden starý dům. Je to bývalá knihovna. Dnes už tam však nikdo nechodí. Žije tam jen jeden starý pán. To on tuto knihovnu založil. Ještě neztratil důvěru, že někdo do knihovny přijde. Každý den tam sedí sám a pije svoji kávu.

Jedno teplé, příjemné ráno konečně někdo přišel. Byla to malá holčička. Byla oblečená v malé hnědé mikině. Vypadala tak na 9 let. Pán se zeptal udiveně holčičky, kde má rodiče, i když byl velmi rád, že konečně někdo přišel. Holčička se však na něj jen usmála a představila se. Řekla, že se jmenuje Arwenka a že se se svojí rodinou nově přistěhovali. Urychleně ale ukončila konverzaci, protože by se prý ráda šla podívat na knížky. Starý pán se na ni uculil a zavedl ji do své oblíbené sekce fantasy knížek. Dívka se podívala kolem a hned se radostně vrhla na poličky s knížkami.

Později se začalo stmívat a pán ji bohužel musel říct, že už zavírají, ale že může přijít i zítra.

Příští den ve stejný čas přišla holčička znovu. Když přišla, oznámila, že vymyslela, jak mu bude říkat. Od té doby mu říkala „Brumlík,” protože si pořád něco mumlal pod vousy.

Brzy holčička přečetla mnoho knížek. Jednou spatřila knihu, které si nikdy nevšimla. Byla úplně na horní polici, a proto musela zavolat Brumlíka, aby jí knihu podal. Když k ní přišel a podíval se na knihu, jako by ji už někdy viděl, přečetl nahlas název. Psalo se tam *Kniha pohádek*, ale nepsalo se, jaké to jsou pohádky. Podíval se zblízka, nasadil si brýle a stejně mu nic nedocházelo. Připadala mu povědomá. Ale stejně ji pomalu podal té malé holčičce a zamyšleně odkráčel.

Když knihu holčička otevřela, jako by se objevila ve snu. Jako by prožívala každíčkou sekundu toho příběhu. Vše šlo podle textu a ona byla jeho částí. Prožila skvělý sen, kde jela na koni a poté porazila obrovského draka. Také prožila sen, kde byla princezna a chtělo ji ukrást 5 banditů. Pak si vzpomněla, že už by se možná měla vrátit do opravdového světa. Hned, jak ji to napadlo, objevila se obrovská brána, ze které šlo žluté světlo. Hned, jak do ní vstoupila, vzpamatovala se a objevila se ve stejné knihovně na stejném místě, kde otevřela knihu. Ta ležela na zemi, stejně nudná a obyčejná jako předtím.

Když vstala, přišel za ní znovu Brumlík. Chtěl jí oznámit, že už opět bude muset zavřít knihovnu na noc. Holčička mu chtěla říct všechno, co se stalo, tak hned začala mluvit a vše mu vyprávěla. Brumlík se však jen zasmál, zamumlal něco o dětské představivosti a nic si z toho nedělal.

O půlnoci se však probudil a pořád na to myslel. Aby se uklidnil, šel najít tu knihu. Našel ji a pomalu ji otevřel. „BUM“ ozval se výbuch, propadla se pod ním podlaha a spadl hned do toho jiného světa. Zíral na všechno kolem sebe. Nečekal, že holčička mluvila pravdu. Ale počkat, zamumlal. Došlo mu, že všechny příběhy, kterými se tady dalo projít, byly jeho staré příběhy, které napsal, když mu bylo dvacet. Rychle se vrátil do opravdového světa. Další ráno uběhlo rychle, jako kdyby na něj čekal. Když přišla holčička, všechno jí pověděl, řekl jí, že chce znovu zprovoznit svou knihovnu. Všechno připravil a s pomocí holčičky vymaloval stěny a nabarvil cedule. Stihli to přesně do oběda. Pojmenovali tu knihovnu Knihovna tichých stránek. Od té doby tam chodilo mnoho lidí, aby si mohli zkusit knihu příběhů. Dokonce se stala jednou z nejznámějších na celém světě. Chodili tam i lidé ze zahraničí. Naštěstí tam už na to ten starý pán nebyl sám.

Tina Burgerová 7. B

O Kubovi a Justýnce

V jednom království žila princezna jménem Justýnka. Justýnce bylo sedmnáct let a její otec jí začal připravovat zasnuby. Pozval prince snad z celé země, protože moc chtěl, aby se Justýnka vdala. Přijelo opravdu hodně princů, ale králi se líbil jen jeden, princ Vilém. Princezně se ale vůbec nelíbil. I když se to králi snažila rozmluvit, král nepolevil, a než se nadála, už se chystala svatba. Byl tu však ještě někdo, kdo měl o princeznu zájem. Byl to vesnický kluk jménem Kuba. Nebyl žádný princ, byl to jen pasák ovcí. Svatba se konala v den princezniných narozenin a všichni byli pozváni. Na tu svatbu šel i Kuba, ale moc šťastný nebyl. Svatba byla krásná, pohádková a princezna, ta vypadala famózně. Když si u oltáře Vilém a Justýnka řekli své ano, najednou se vše otřásl. Nikdo nevěděl, co nebo kdo to je, ale zanedlouho to poznali. Byl to bájný obr z hor za královstvím, teď už ale bájný nebyl. Všichni se zhrozili, hlavně princezna. A taky měla proč, obr ji totiž popadl a bez váhání si ji odnesl. Král si nechal zavolat prince, ale jako by se po něm slehla zem, nikde nebyl k nalezení. Všichni byli vyděšení, kromě Kuby. Odhodlaně šel za králem, že princeznu půjde vysvobodit. Král souhlasil, byl rád, že je někdo tak odvážný a půjde zachránit Justýnku. Cestu neměl krátkou, ale i tak se na ní vydal. Princ Vilém se zatím od svého poslíčka dozvěděl, kam

se Kuba vydal, a vymyslel si plán. Kuba zatím došel do obrovy chýše a už viděl Justýnku, jak sedí zavřená v žaláři. Obr zrovna něco dělal, tak se Kuba rozhodl, že je to ta pravá šance k osvobození. Doběhl k žaláři, Justýnka ho poznala a chtěla radostí plakat. Kuba zatím kroutil sponkou v zámku a v tu chvíli Justýnka zakřičela: „BĚŽ.“ Nad Kubou totiž stál obr. Kuba chtěl utéct, ale než se o něco pokusil, obr ho vzal do ruky a zavřel do žaláře vedle Justýnky. Pomalu se už začalo stmívat a Kuba s Justýnkou se navzájem utěšovali, že je někdo brzy přijde vysvobodit. Všichni už spali, najednou se tam objevil princ Vilém a potichu začal princeznu vysvobozovat. Kubu tam viděl také, ale řekl si, proč by ho měl vůbec osvobozovat. S princeznou v náručí odcházel zpět do království. Kuba se ráno probudil, a když zjistil, že tam princezna není, trochu se zděsil obrovy reakce. Měl proč, když to obr zjistil, zuřil a začal se Kubu vyptávat, kdo by mohl být zachráncem. Kuba sám nevěděl, ale něco vymyslel. Dohodl se s obrem, že když zjistí, kdo to udělal, vezme si jeho místo princezny. Obr si s ním plácl. Kuba mu vylezl na rameno a vydali se směrem do království. V království už princ vyprávěl, jak obra zabil. Princezna se ale pořád ptala na Kubu. Princ jí řekl, že Kuba už tam bohužel nebyl, ale kdyby tam byl, tak by ho určitě zachránil. Princezně to přišlo divné, v tu chvíli se zase otřásla zem stejně jako poprvé, když si šel obr pro princeznu. Všichni vyběhli ven a tam viděli obra s Kubou na rameni. Když Kuba Viléma uviděl, hned věděl, kdo princeznu zachránil. A jak obr slíbil, místo Justýnky si vzal Viléma. Justýnka byla šťastná, že Kuba není sežraný. Zanedlouho byla svatba, ne ale Justýnky a Viléma, ale Justýnky a Kubu. Oba byli šťastní, a pokud neumřeli, žijí dodnes. A co se stalo s princem Vilémem? Ten u obra otročí. A co obr? Ten se stal lepším obrem a občas se zaskočí podívat do království za Kubou a Justýnkou.

Nela Petráková 8. B

V růžovém světě, kde dávají dobrou noc víly a ptáčky, žije víla Bianco, která má bílé kuličky na botkách, a její další kamarádky Rosa, Amarilla a nepřátelská Violeta. Rosa má jako jediná růžová křídla, Amarilla má barvu slunce a Violeta má fialovou sukénku. Jednoho dne Bianca svolala svoje kamarádky, aby se sešly na bílém květu. Když tam všechny tři přiletěly, Bianca měla nápad, že by se mohly podívat do lidského světa. Rosa a Amarilla souhlasily, jen Violeta tam nebyla. Violeta byla zvědavá, a tak byla vedle na žlutém květu a odposlouchávala víly, co si povídají. Zaslechla, že by se chtěly podívat do lidského světa. Violeta také hned toužila po tom se podívat do lidského světa. A tak se rozhodla, že přiletí na květ za vílami. Violeta přiletěla a zeptala se, co mají v plánu na víkend. Rosa řekla, že nic zajímavého, ale Violeta řekla, že slyšela něco jiného, něco o lidském světě. Bianca řekla: „Ty nás odposloucháváš?“ Violeta hned vykřikovala, že ne. A Bianca jí odpověděla, že jí to teda řeknou. Chceme se podívat do lidského světa. Violeta jí odpověděla, že by chtěla jet s nimi. Víly přemýšlely a zašeptaly si, že ji sice nemají rády, ale že mají dobré srdce, a proto ji vezmou s sebou. Violeta vykřikla juchů, a tak se víly další den vydaly na cestu. Když přiletěly do portálu, což je kruh, který propojuje lidský svět se světem víl, tak se všechny chytily za ruce a společně tam vletěly. Když už vyletěly z portálu, řekly si, že je to nádhera, že lidský svět je opravdu krásný. Jsou zde také stromy a květiny, létají zde ptáci jako u nás, jen je to tu trochu chaotické a mají tu divné věci na kolech, které vydávají hlasitý zvuk a hlavně jsou velmi zapáchající. Bianca si neodpustila říct, tohle u nás sice nemáme, ale máme křídla a můžeme létat, což zjevně lidé nemůžou. A tak se zase nakonec vrátily do svého světa víl. Violetu, i když ji neměly v oblibě, vzaly mezi sebe a staly se nerozdělitelnou čtyřkou.

Dominika Kadlecová 7. B

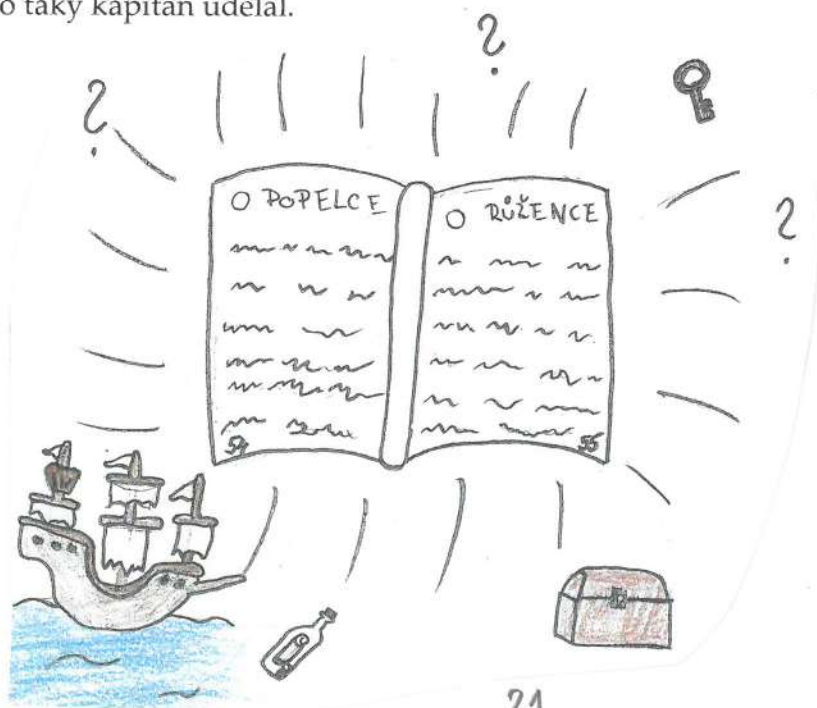
Tři ježeci

Kdysi dávno se v tomto lese potulovala malá stvoření, měla na sobě malé, ale ostré bodlinky. Ježek východní pohledem přejel po posluchačích a pokračoval ve vyprávění. Odešli z domova na zkušenu, svět jim nebránil v cestě, pokaždé, když zahlédli ceduli s nápisem ZDE JE OTEVŘENO, MŮŽETE VSTOUPIT, neváhali a zaklepali na dřevěné dveře, žádné bouřky, nic, kousek před hranicemi se utábořili na loučce s hájenkou a zurčícím potůčkem. Den co den putujeme tou samou krajinou, ale tady je to útulné a

takové čisté. Toho dne se tři malí ježečci rozhodli usadit, bránila jim jen malá, ale opravdu malá maličkost, neměli kde, v okolí se nenacházelo žádné obydlí, žádná nora, ve které by mohli zůstat po celý svůj život, byla tu jen hájenka, ale ta se k jejich překvapení nedala otevřít. Malí ježečci se rozhodli postavit si svoje vlastní domečky. Každý se rozběhl za svým cílem, nejmenší ježeček se rozhodl, že si udělá domeček z listí, nejprve uvažoval o slámě, ale ta nebyla k dostání, druhý se vydal do lesa pro roští a mech, mech se mu nesbíral moc lehce. Po dlouhém a náročném přemýšlení si lehl na záda a bodlinkami napíchl mech, třetí však uvažoval déle, jak o materiálu, tak o tvaru své budoucí chaloupky, nápadů měl spousty, jednu noc dokonce nespál a náhle jeho malý mozeček něco napadlo, postupně si začal nosit materiál, ze sutí si donesl malé kamínky, hlínu si namočil v potůčku, aby byla pěkně lepkavá. Stavba jeho vysněného domku mu trvala 3 dny. Dva ježečci se na něj chodili koukat a posmívali se mu, jak je hloupý, že si nepostavil svůj domek stejně jako oni. On je ale vždycky odbyl - KDO SE SMĚJE NAPOSLED, TEN SE SMĚJE NEJLÉPE. Jednoho dne se po okolí roznesla zpráva, že v lese bloudí lstivá liška, ježečci se schovali do svých chaloupek a snažíce se nedýchat, poslouchali přírodu venku, pár minutek bylo slyšet jen zpěv ptáků a větve stromů ve větru. Ale pak se z lesa vynořila liška, potichoučku našlapovala a přibližovala se k domečku, kde se usadil ten nejmenší ježeček ze všech. ŤUKY ŤUK, nemá někdo chuť si se mnou zahrát na schovku? Ježeček jen vykvíkl: "Ne, promiň, s cizími zvířátky na schovku nehraju!" Liška se zhluboka nadechla a zlostí sfoukla všechno listí, maličký ježeček se rozběhl ke svému druhovi do chatky, jen tak tak se v ní schoval. A tu již oba ježci slyšeli ŤUKY ŤUK, lištička zaťukala na druhé dveře. Ježečci, ti se ani nepohnuli. "Nechtěli byste si jít se mnou ven a zahrát si na babu?" Ježečci sborově odpověděli: "Ne, ne, my tady máme hodně práce." Liška se naštvála a nadechla se, domeček se jen otrásl, spadlo pár větviček a z mechu začali vylézat broučci, liška se naštvála tak moc, že se ani neobtěžovala je prosit dál, nadechla se a celý dům se rozpadl na miliony kousků. Ježečci se jako mravenci rozběhli k poslednímu domku. Třetí ježeček otevřel dveře, a sotva zavřel za svými druhy, liška znovu zaťukala ŤUKY ŤUK. "Nechtěli byste si všichni zahrát nějakou hru na přání?" Všichni ježečci zas sborově odpověděli: "Ne, ne, my jsme všichni moc, moc unavení a na nějaké hraní už stejně není čas, my už musíme spinkat." Liška se naštvála počtvrté, nadechla se a foukla, ale nic se nestalo, ani kamínek nespádl, foukla tedy ještě jednou, zase nic, tak foukala až do večera, ale ani kamínek, ani větvička nespádl. Když už byla vyčerpaná, otočila se a vydala se porozhlédnout někam jinam. Druhého dne z rána začali malí ježečci se stavbou nových domků. A od toho dne si na ně nedovolil ani medvěd. Ježek východní si ospale zívá a řekl: "Práce kvapná, málo platná."

Anna Emílie Kottová 7. B

Byla jedna kniha, ve které byly úplně všechny pohádky, co existují. To nebylo ale všechno, byla totiž kouzelná. A jak? Stačilo otevřít stránku s jakoukoliv pohádkou, začíst se a vneslo tě to přímo do té pohádky. Najednou jsi byl přesně tam, kde se to všechno odehrává. Viděl jsi na vlastní oči vše, co jsi předtím četl nebo viděl na ilustrovaných obrázcích. Kdysi dávno však ne všichni věřili v to, že tato kniha existuje, jelikož už spousty námořníků se ji vydalo hledat, ale za ty roky ji pořád nikdo nenašel. Byl tu ale jeden kapitán, který už od dětství věřil, že tato kniha existuje, a už spousty let se ji snažil najít. Věřil, že přijde ten jeden den, kdy ji najde. Jednou, když se plavil se svojí posádkou, všiml si něčeho malého, co plave po hladině oceánu. Nařídil, aby zastavili loď, aby se koukli, co to je. Byla to malá skleněná láhev a uvnitř srolovaný papír. Hned ho vylovili, aby se podívali dovnitř. Otevřeli láhev a rozrolovali papír. Byly tam zvláštní znaky. Nevěděli vůbec, co to znamená. Všichni z lodi to zkoušeli vyluštit, dokonce i námořníci z jiné lodi, která plula kolem, ale marně. Řekli si, že to zkusí zase zítra a teď to nechají být a půjdou radši spát. Kapitánovi to ale nedalo, pořád musel myslet na to, jak to rozluštit, nebo jestli to vůbec má něco společného s knihou pohádek. A tak, když už všichni spali, si vzal svíčku, šel si sednout ke stolu, vzal si tu láhev a přemýšlel. Najednou si ale všiml, že v láhvi je ještě něco dalšího. Malý klíček. Kapitán si hned vzpomněl, že má ve svém pokoji starou truhlu na klíček, který ale nikdy nenašel, a truhlu bez něho nešlo otevřít. Kapitán rychle vzal klíček a zkusil otevřít truhlu. V truhle byla velká kniha, byla to kniha pohádek. Kapitán nemohl uvěřit svým očím, že ji po tolika letech konečně našel. A co se stalo s papírem? Text na papíře se po otevření truhly náhle změnil na náš jazyk. Na papíře bylo napsáno: Tohle je kniha pohádek. Stačí se začíst a vnese tě do říše pohádek. Střež ji jako oko v hlavě. A to taky kapitán udělal.

Jaroslava Nováková 6. B

Byl prosinec. Za okny padaly první sněhové vločky, děti se koulovaly po cestě domů, až jim mrzly konečky prstů. Cilka se zrovna vracela domů, celá zmrzlá a zmáčená ze stavění sněhuláka. Jakmile otevřela dveře bytu, uviděla nádherný nazdobený vánoční stromeček, na kterém se blýskaly ozdobičky, a hned vedle něj zapalovala maminka druhou svíčku na adventním věnci. Ta, když Cilku viděla, řekla jí, že se má jít rychle převléct. Šli se totiž dnes večer podívat na vánoční trhy. Když byli všichni hotoví, tatínek zamkl dveře a vydali se na Staroměstské náměstí. Trhy už byly slyšet z dálky, jak se tam hrály a zpívaly vánoční koledy, a když už tam skoro byli, všude kolem voněla skořice a svařák. Na trzích bylo mnoho lidí, kteří si povídali, smáli se, někteří si u toho pochutnávali na pražených mandlích. Rodiče se zapovídali se známými a Cilka si zrovna hrála se svou panenkou, když kousek od ní zahlédla, jak prošlo něco s oranžovým kožichem a krásně se to třpytilo. Procházel se to po všech čtyřech a hustým ocasem se to otíralo o nohy lidí, ale i když to bylo takové zvláštní, nikdo se po tom ani neohlédl. Jak kdyby to viděla jen ona. Šla se tedy podívat za tím, co to je, a když se to na chvíli otočilo jejím směrem, viděla, že je to nádherná chlupatá liška. Její krása holčičku tak omámila, že neměla slov. Šla za ní tedy dál a dál, až si všimla, že vlastně vůbec neví, kde je, protože trhy už neslyší, a jak jen sledovala lišku, tak vůbec nevěděla, kam se dostala. Hned se dala do pláče, plakala a plakala, nevěděla, co má dělat. Rukávy už měla celé zmáčené od slz, které jí tekly po tváři. Liška si k ní přisedla a chvíli ji pozorovala. Pak k ní přišla a začala jí šeptat do ouška: „Neboj se mě, já ti neublížím. Neznáš mě sice, ale na děti jako jsi ty, já často dohlížím. Ukážu ti, co si jen budeš přát, jen už teď přestaň naříkat. Vše už je v pořádku, vše už je dobré, teď už jen přestaň plakat, ať nemáš rukávy ještě více mokré, a následuj mě.“ Holčička úžasem strnula. Lišku ještě nikdy mluvit neslyšela. Ta ale už odcházela, a tak se Cilka rychle zvedla a šla za ní. Vůbec tu lišku neznala, ale něco u srdce jí říkalo, že jí může věřit. Jak tak šly, zanedlouho narazily na vysoký kostel se zelenými kopulemi a vysokými dveřmi. Liška se protáhla škvírou u dveří a Cilka běžela hned za ní. V kostele nebylo vidět ani na krok a byla tam snad i větší zima než venku. Liška se Cilce v té tmě úplně ztratila, ale jakmile na ni začala volat, začalo se dít něco kouzelného. Z ničeho nic začaly hrát varhany, přestože v kostele nikdo kromě lišky a Cilky nebyl. Hrály krásnou melodii vánoční koledy „Neseme vám noviny“. Jak varhany hrály, začaly se pomalu rozsvěcet svíčky, jedna po druhé, až planuly všechny v celém kostele. Cilka byla úžasem bez sebe a vůbec nevěděla, co se to děje, a když se rozhlédla okolo, viděla, jak je kostel nádherně zdobený všemi možnými obrazy a soškami. Pak se ale otočila a

viděla lišku, jak odchází pryč z kostela, a rozeběhla se hned za ní. Vůbec nevěděla, co se to teď stalo, ale šly dál. Koušek popošly a dorazily k mostu, který byl Cilce hodně povědomý. Před ním stála veliká brána. Na mostě bylo několik soch. Některé měly svatozář, jiné třeba držely kříže. Mezi nimi stály lampy, které lehce svítily, a jak šly po mostě, zastavila se liška u jedné ze soch. Tu sochu Cilka poznala z maminčiných vyprávění. Byla to socha svatého Jana Nepomuckého. Maminka vždy říkala, že je u ní dole takový malý zlatý pejsek, kdo se ho dotkne, tomu se splní jakékoliv přání. Cilka se ho tedy dotkla a se zavřenýma očima si čistě od srdce přála, aby letos na Vánoce sněžilo. Když sundala ruku, koukla se na Jana a přišlo jí, že se na ni maličko pousmál. Pak se podívala na lišku a všimla si, že už odchází zase dál, a rychle za ní popoběhla. Šly do mírného kopce. Cilka se rozhlížela všude okolo, jak na nazdobených vysokých domech ležela vrstva sněhu jako peřina a dole pod nimi na parapetech občas zahlédla malé sněhuláky, které tam nejspíš nechaly děti po cestě ze školy. Šly delší dobu, až narazily na malinkou kavárničku, která měla u vchodu velkou lžičku. Když vešly dovnitř, byla velice útulná a opravdu hodně malá. Za pultem zrovna utírala myška hrnečky, a tak je pozvala, ať se posadí. Liška s Cilkou si tedy sedly a myška jim po chvílce donesla čaj a čerstvě upečenou domácí vánočku. Liška si s myškou začaly povídat zvláštní řeči, které Cilka vůbec nerozuměla. Už bylo hodně pozdě. Hodiny na stěně odbily druhou hodinu noční, Cilce pomalu začala těžknout víčka, až úplně usnula. Myška ji tedy vzala a položila ji k sobě do postýlky. Když se pak ale ráno Cilka vzbudila, nebyla už v malé kavárničce u myšky, ale doma ve své posteli. Byla trochu smutná, protože si myslela, že tohle celé byl jen jeden velký sen. Sníh ze včerejška už roztál, všude okolo bylo bahno a Cilka byla teď opravdu smutná, že se ani to její přání, které si tolik přála, nesplní. Pak se ale vzbudila na Štědrý den a hned, jakmile otevřela oči, všimla si, že za oknem na střeše visí veliký rampouch. Rychle tedy vstala, vykoukla z okna a pod domem na ulici viděla lišku, jak se válí v čerstvě napadaném sněhu.

Eliška Czvalingová 8. B

Pohádka o psovi a šnekovi

Jednou šel páníček se svým psem Kubou na procházku do lesa. Kuba vesele běhal po lese a vždy se k páníčkovi vracel. V jednu chvíli ale zavětril, chytil nějakou stopu a utíkal do hloubi lesa. Nakonec se zastavil a zjistil, že se bohužel ztratil. Páníček ho hledal tak dlouho, až byla tma, ale bez úspěchu. Proto mu nezbylo nic jiného, než aby se vrátil domů sám.

Kuba zůstal v lese a najednou viděl ježka, jak se chystá sníst šneka. Kuba přiběhl a ježka pořádně vystrašil. Seznámil se a spřátelil se se šnekem Arnoštem. Řekl mu, že se ztratil svému páníčkovi a že se mu po něm stýská. Arnošt řekl, že mu rád pomůže hledat cestu domů.

Domov hledali společně přibližně týden a někdy už ztráceli naději. V jeden moment ale zahlédl Kuba v dálce jejich dům. Došli k domovu a on zaštěkal, aby to páníček slyšel. Páníček byl šťastný a Kubu láskyplně přivítal. Šnek Arnošt zůstal v blízkosti svého kamaráda a zabydlel se na jejich zahradě, kde rostla bujná vegetace.

Po týdnu si Arnošt všiml, že Kubův páníček něco jí. Viděl vařené šneky a hrozně se lekl. Báł se tak moc, že odešel z domova. Neřekl to nikomu. Kuba a páníček nepochopili, proč odešel. Páníčkovi to došlo po třech dnech. Rozhodl se, že už nikdy nebude jíst šneky, přestože byl původem Francouz a tuto lahůdku zbožňoval. Řekl Kubovi, jaký byl důvod Arnoštova útěku. Kuba byl sice dlouho naštvaný, ale nakonec byl rád, že může spokojeně žít se svým páníčkem a spát ve svém pohodlném pelíšku. Občas se mu sice o Arnoštovi zdálo, ale ten se k nim už nikdy nevrátil a raději si pomalu lezl po svých lesních cestičkách, kde se cítil bezpečněji.

Mikuláš Rosák 7. B

Jednoho jarního dne šla patnáctiletá Daniela ze školy, když vtom do něčeho omylem kopl. Podívala se na zem a spatřila růžový vyklápěcí mobil, byl celkem poškrábaný a visel z něho přívěsek fialového motýlka ozdobený kamínky. Zvedla ho a opatrně ho otevřela, display svítil, ale Daniela se musela pořádně dívat, aby dokázala něco vyčíst. Venku bylo ještě relativně světle, a proto to nešlo zrovna nejlíp. Po dalším zkoumání zjistila, že se na obrazovce ošoupaného mobilu píše „5 minut“. Pomyslela si, co to asi může znamenat, ale řekla si, že to vyřeší doma, protože přece jen byl konec března a nedalo by se říct, že bylo venku dvakrát teplo. Sice svítilo sluníčko a po dlouhé zimě to byl asi třetí den, kdy bylo celkem hezky, ale vzduch byl stejně studený a Daniele mrzly prsty.

Nově nalezený tlačítkový mobil si hodila do kapsy a začala přemýšlet, že i kdyby mobil byl rozbitý a někdo ho jednoduše vyhodil na ulici, pořád ho může podstrčit bráchovi, který se v těchto věcech rád hrabe, nikdy to moc nechápala, ale pokud ve svém volném čase rád rozebírá mobily, tak ji alespoň neotravuje.

Přišla domů, hodila tašku na zem a odkopla boty někam blízko dveřím. Nadšené „Jsem doma“ zaznělo v prázdné chodbě. Potom, co se k ní nedonesla žádná odpověď,

jí došlo, že máma ani táta ještě nepřišli z práce a brácha asi šel ven. Dotáhla se do kuchyně, vyndala si hrneček a do něj šly 2 lžičky instantního kafe. dala vařit vodu do konvice a svižně si odběhla do pokoje dát svůj mobil na nabíječku, protože byl nabitý asi na dvanáct procent.

Vrátila se do kuchyně a voda měla už sedmdesát stupňů. Vzpomněla si na ten úlovek z chodníku, co měla v kapse. Bezmyšlenkovitě si ho prohlížela, než ji vyrušilo pípání rychlovarné konvice. Zalila si kafe a opatrně si ho donesla do pokoje, dala na stůl, sedla si a znovu otevřela růžový mobil. Teď už ale šla obrazovka vidět mnohem líp, všimla si dokonce i času, 14:53. Zkusila mačkat pár tlačítek a okamžitě se ocitla zpátky v kuchyni.

Zmateně se rozhlédla okolo, než si všimla hrnečku a konvice ohřívající vodu na sedmdesát stupňů. Zamračila se na mobil a vběhla zpátky do pokoje, na stole žádné kafe nebylo, ale Daniela by přísahala, že už si ho udělala. Však si sedla za stůl a zmáčkla ta tlačítka na tom mobilu... a najednou jí to došlo, obrátila se na hodiny, 14:48. Ten mobil ji vrátil v čase o pět minut dozadu, usmála se pro sebe a už jen začala přemýšlet, v jakých všech situacích se toho dá využít.

Rychle si už podruhé zalila kafe a odnesla ho ke stolu. Vytáhla z šuplíku deník a pero, napsala datum 27. března a už se rozepsala. Poznámku v deníku zakončila: „Mám pocit, že ze všech lidí na planetě se zrovna tohle dostalo do rukou úplně tomu nejhoršímu člověku.“

Další den ráno ve škole už Daniela seděla v lavici a vytahovala si sešit z matiky, učitelka zmínila úkol, a že kdo ho má, ať jí ho otevřený dá na stůl. Klidně si otevřela sešit, ale nic v něm neměla, dívala se na čistě bílou stránku.

To není možný. Vždyť jsem ho dělala, seděla jsem u stolu, měla jsem i kafe. Z myšlenek ji ale vyrušila její kamarádka Jasmína, která se k ní naklonila, měla taky otevřený sešit na prázdné stránce. „Máš to?“ pošeptala jí Jasmína. „Myslela jsem, že jo, no asi očividně ne ale, přísahám, že jsem ho dělala. Normálně si pamatuju, jak jsem ho psala,“ řekla zmateně Daniela a rychle listovala sešitem. „Tak to určitě, ale neboj, já ho taky nemám,“ odpověděla Jasmína s úsměvem. „Ty ještě abys ho měla.“ Jasmína se potichu zasmála a už zvedala ruku, aby se mohla omluvit, že úkol nemá. Daniela ji nejistotě zvedla taky, ale stejně z toho měla divný pocit a nějak jí to nesedělo.

Čím víc se snažila vybavit si, jak psala příklady, tím víc se jí vzpomínka rozplývala. Jako kdyby někdo lil vodu do dřevěného kýble. V tom jí proběhlo hlavou, že včera blbla s tím mobilem, ale to přece nemůže mít nic společného.

Cestou domů zakopla na schodech v metru a rozsekla si ret, hned si vytáhla růžový mobil z kapsy a vrátila se o pět minut dozadu. Byla to sice malá nepříjemnost, ale pokud měla možnost, aby se to nestalo, tak proč ne?

Další den ráno si Daniela připravovala věci do školy. Vybalila penál, sešity, svačinu a najednou zjistila, že sluchátka, která si vždycky bere a nikdy by bez nich ven nešla, nejsou nikde k nalezení. S rostoucí frustrací prohledávala kapsy tašky. „Kde jsou?“ mumlala si pro sebe.

„Gabrieli, ty jsi mi sebral sluchátka?“ houkla na bráchu. „Já?“ řekl překvapeně po cestě z koupelny do jejich sdíleného pokoje. „Zprv, co já bych dělal s tvýma sluchátkama, a zadruhé jsi je ani včera domů nepřinesla.“ Daniela zavrtěla hlavou. „Co kecáš, však jsem je měla v ruce, když jsem odemykala.“ „No tak si říkej, co chceš, já je prostě nemám, je tvoje věc, kde si je nechala.“ Gabriel zakončil a odešel zpátky do koupelny.

Ale čím víc přemýšlela, tím méně si vzpomínala. Sluchátka byla pryč a její vzpomínka na to, že je měla, se pomalu vytrácela. Poprvé si uvědomila, že ten růžový mobil, který přede včirem našla, možná není jen tak obyčejný.

To stejné odpoledne se Daniela sešla s Jasmínou. „Tak co, včera jsme se domluvily, že si po škole půjdeme udělat ty nový nehty, kam bys na ně chtěla jít?“ začala Jasmína s nadšením. „Fakt? Já si na to vůbec nevzpomínám,“ řekla Daniela. Jasmína zůstala zaražená. „Však jsme si včera psaly, jaký si chceme dát udělat,“ řekla, jako kdyby to bylo jasné.

Daniela zkontrolovala telefon. Jejich chat byl plný zpráv, které jí připomínaly dnešní plán, a i přesto její mysl byla prázdná. Nejenže si nevzpomínala, že se domlouvaly, ale samotná představa, že spolu něco plánovaly, jí byla cizí.

A poprvé Daniela pocítila studený pocit ztráty, ztrácela něco víc než úkol nebo sluchátka. Ztrácela vzpomínky na nedávné momenty, často i velmi důležité nebo podstatné.

Tři dny po objevení růžového mobilu s motýlkem seděla Daniela na hodině dějepisu. Učitel rozdal pracovní listy do dvojice a nakázal žákům, ať se podepíší. Kamarádka vedle ní si ještě musela odběhnout do skřínky pro učebnici, protože si omylem místo dějepisu vzala zeměpis. „Tak mě rovnou podepiš,“ řekla jí spolusedící na cestě ke skřínce. Daniela podepsala sebe a pak se zastavila. „Jak se proboha jmenuje,“ řekla si v duchu. Však tu holku znala celý svůj život, věděla, že je to její dlouhodobá kamarádka, a dokázala si přiřadit obličej k osobě, ale na jméno si nevzpomněla.

Mezitím už se ale stihla vrátit. „Tak napsala jsi mě tam?“ podívala se do kolonky jméno a příjmení, byla tam napsaná jenom Daniela.

„Ježíši, ty jsi líná“ vytrhla jí propisku z ruky a podepsala se sama, vedle Daniely teď byla napsaná i Jasmína. Jasmína? To jméno zní povědomě, ale to nemůže být ona. Nechtěla jsem, aby si učitel myslel, že to dělám jenom já, víš co?“ Vymluvila se Daniela rychle. „Tak to jo,“ usmála se údajná Jasmína. Ten mobil jí musí něco dělat s vnímáním.

Měla z toho celý den zvláštní pocit, proč nikdo nevypadá na to, jak se jmenuje, pokud si na jméno vzpomene. Pocit neznalosti je hrozně znepokojující, uvědomujete si, kdo daný člověk je, ale mění se jména a už i obličeje. V tenhle moment pro vás není člověk vzhled, jméno, personalita a ani hlas, ale role.

Po škole Daniela přišla domů a udělala si svoji rutinu, kafe, deník. Otevřela tlustý sešit a začala psát datum, náhle se zastavila. Musela se podívat na datum na předešlé stránce -29. března. Zakoukala se do obsahu stránky a začala číst, proč si z tohohle nic nepamatuje? Nemá vzpomínku na včerejší psaní a ani ten den předtím. Čím dále listovala, tím víc cizí jí přišla témata na stránkách.

Přemýšlela, jestli se dočasná výhoda vyplatí do budoucna. Stojí za to ztrácet všechny vzpomínky za dočasné štěstí a úspěšnost? Rozhodla se. S těžkým srdcem se vrátila zpátky k olupujícímu se starému plotu a vrátila mobil na své místo, chvíli tam stála a pouze ho pozorovala s hořkou příchutí na jazyku.

Poté se otočila a šla zpátky domů. Otevřela deník a najednou byla ztotožněná s tím, co na stránkách bylo, všechno se jí pomalu vybavovalo. A až k momentu, kdy si v strašně extrémním prostředí vyměnila netrvalé a nestabilní štěstí za to pevné, si uvědomila, jak moc jí záleží na lidech okolo ní, a dalo velice důležitou lekci do života.

Ještě týden mobil ležel na stejném místě, kam ho dala, ale jednoho dne zmizel a Daniele došlo, že růžový mobil si hledá lidi, kteří ho v ten moment potřebují. Upřímně jí to hodně změnilo pohled na strávený čas a mezilidské vztahy. A mám pocit, že si často ani neuvědomujeme, jak moc křehké něco takového je.

Eliška Gruberová 8. B

Stříbrný lístek

V jedné malé vesnici žila dívka jménem Emily. Byla spíš tichá a málokdy se ozvala, i když věděla, že by měla. Často radši ustoupila ostatním, protože si nebyla jistá sama sebou.

Jednou večer přišla zvláštní bouřka. Vítr foukal tak zvláštně, že to skoro připomínalo šeptání. Emily vyšla ven, aby se uklidnila, a najednou uslyšela hlas, který ji lákal do lesa. Nevěděla proč, ale šla tam.

Uprostřed lesa našla malý palouk, kde seděla starší žena. Vypadala klidně, jako by přesně čekala na to, až Emily přijde.

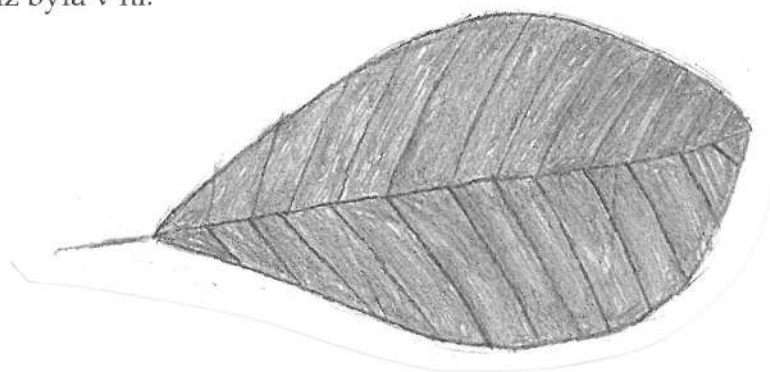
„Neboj se,“ řekla. „Mám pro tebe něco, co ti pomůže věřit si víc.“

Podala Emily malou dřevěnou krabičku. Když ji otevřela, našla v ní stříbrný lístek. Nebyl kouzelný, jen zvláštně chladný a příjemný na dotek.

„Kdykoli se budeš bát něco říct, vzpomeň si na něj,“ řekla žena a pomalu zmizela mezi stromy.

Emily se vrátila domů a pořád na to setkání myslela. A od té doby, když stála před nějakou situací, kde by dřív ztichla, vybavila si ten stříbrný lístek. Pomohlo jí to nebát se tolik mluvit a říct svůj názor.

Po čase zjistila, že už ho vlastně nepotřebuje. Ne proto, že by zmizel, ale proto, že odvaha už byla v ní.

Anna Kotábová 8. B

Želva Markétka

Byla jednou jedna želva Markétka. Jednoho dne se procházela po pláži, když v tu chvíli se zamotala do lana, které bylo na pláži pohozené. Zkoušela se sama vymotat, ale pouze se ještě více zamotala. Pak uviděla, že se po pláži prochází nějaký mořeplavec, a tak se k němu vydala. On ji po chvíli uviděl a vzal ji na veterinu, aby ji ze zamotaného lana vysvobodili. Veterinářka řekla, že bude lepší, když si mořeplavec želvu nechá u sebe. A tak si ji vzal domů a každý den chodil sbírat odpadky z pláže a vyhazoval je do popelnice.

Magdaléna Formanová 8. B

Smutné království

Bylo nebylo za desatero horami bylo království. Ale to království nebylo šťastné, ale smutné. Proklela ho zlá čarodějnice a unesla královně s králem jejich krásnou dceru, princeznu Marušku.

Od té doby se nad královstvím držely temné mraky a nikdo se nedokázal usmát. Král poslal pro nejlepší rytíře, ale nikdo se nevrátil. Lidé už začali ztrácet naději, když jednoho dne prohlásil úplně obyčejný kluk jménem Jakub, že kletbu zruší. Král mu sice moc nevěřil, ale dovolil mu se o to alespoň pokusit.

Jakub se vydal do Černého lesa, kde měla čarodějnice svůj dům. Cestou potkal starou bylinkářku, která mu dala malý pytlíček s bylinkami na odvalu a řekla mu, že čarodějnice nemůže snést světlo. Jakub jí poděkoval a pokračoval dál. Když dorazil k chatrči čarodějnice, bylo tam ticho, až mu běhal mráz po zádech. Uvnitř našel Marušku zamčenou v kouzelném kruhu. Čarodějnice se objevila hned za ním, ale než stihla použít kouzlo, Jakub rozvázal pytlíček s bylinkami a světlo z nich se rozlilo po celé místnosti. Čarodějnice začala syčet a nakonec zmizela jako kouř. Kouzelný kruh se rozpadl a Maruška byla volná.

Oba se vrátili do království, kde se mraky rozestoupily a lidé mohli zase dýchat s úsměvem. Král byl šťastný a Jakubovi nabídl, aby se stal ochráncem království. A od té doby panoval klid a radost, jaké už dlouho nikdo nepamatoval.

Zuzana Chrátová 7. B

Vánoční hvězda

Byla jednou jedna holčička, která milovala Vánoce. Ta holčička se jmenovala Anička. Každé Vánoce pekla s maminkou vánoční cukroví a zdobila vánoční stromček. Jednou, když právě vyhlížela z okna, uviděla na nebi nádherné hvězdy. Anička viděla, jak právě jedna padá, a běžela k místu, kam právě spadla ta hvězda. Když tam doběhla, viděla, jak tam ta hvězda pláče. Anička se jí zeptala, proč pláče. Hvězdička jí řekla: „S mojí sestrou jsme hrály na babu o ona měla babu a já jsem jí utíkala, ale běžela jsem moc dolů. Snažila se mě zastavit, ale neposlouchala jsem ji. Teď se nemůžu dostat nahoru. Pokud se nedostanu nahoru, tak vyhasnu. Už nikdy nebudu svítit.“ Hvězdička se znovu rozplakala a Anička ji utěšovala. Anička najednou dostala nápad. Vzala hvězdičku do ruky a šla s ní na nejvyšší kopec, který znala. Natáhla ruce a vrátila

hvězdičku zpátky na oblohu. Hvězdička jí poděkovala a odletěla zpět za svou rodinou. Anička si na ni od té doby pamatovala a hvězdička zase na ni. Brzy byly Vánoce a Anička byla velmi překvapená, že dostala krásný dárek od hvězdičky. Dostala krásný třpytivý zářivý kámen. Hvězdička jí poděkovala za to, že ji Anička zachránila a ještě tam byl obrázek Aničky, jak drží hvězdičku. Aniče udělal dárek velikou radost a obrázek si vystavila na nástěнку. Anička na hvězdičku nikdy nezapomněla a hvězdička zase na Aničku.

Priharová Štěpánka 6. B

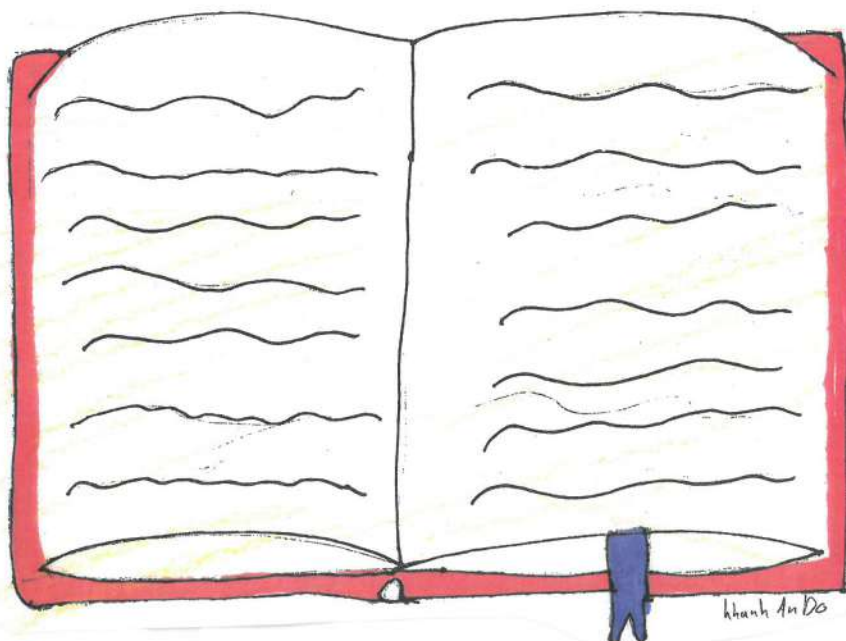
Kniha pohádek

Kylián byl hodný a poctivý chlapec. Miloval si číst a poslouchat hudbu. Jeden den ho jeho máma donutila jet k babičce. Kyliánovi se strašně nechtělo, ale rozhodl se poslechnout svoji matku a jet. Jeho babička žila na venkově ve vesnici. Babiččin dům byl třípatrový a měl i půdu. Kylián si říkal jaký by to asi bylo být na té půdě, protože ho tam babička nikdy nepouštěla a nikdy mu neřekla proč. Jeho matka mu řekla že tam na pár dní zůstane. Když ho mamka vysadila u babičky. Babička ho vřele objala a přivítala.

V noci ho ale přemohla zvědavost a šel na půdu. Otevřel dveře a nic tam nebylo, jenom prach a krabice, ale poté zahlédl knihu s názvem Kniha pohádek. Říkal si, že je to nějaká trapná kniha, pak ale začala svítit. Jako kdyby ta kniha chtěla, aby si ji vzal. Rozhodl se, že si jednu stránku přečte, ale když ji otevřel, objevil se úplně v jiném světě. Vypadal stejně, ale něco mu tam nesedlo.

Rozhodl se trochu porozhlédnout, když najednou uviděl, že tenhle svět má dva Měsíce, modré listí a hvězdná jezera. Bylo to krásné, ale i podivné, jenže ho pak chytla panika, jak se dostane domů. Zkusil úplně všechno, ale nic nepomohlo. Uvízl tam úplně sám. Říká se, že tam pořád je a čeká, až ho někdo najde.

Amélie Hallerová 8. B

khánh An Do

Byla jednou jedna malá holčička. Bydlela v malé vesničce, která se jmenovala Středoleska. Dostala takové jméno kvůli tomu, že byla uprostřed skoro ničeho. Okolo byl jenom les. A právě ten les malou holčičku fascinoval.

Holčička měla svoji malou zahrádku, kde sázela semínka, která našla v lese. Jednoho dne šla holčička do lesa, jak byla zvyklá. Ale v ten den to byl jiný. Hned, jak tam vstoupila, cítila teplo. A to bylo divné, protože byla zima. Šla asi 50 metrů a najednou zahlédla paprsek slunce, který svítil na pařez dubu. Přišla k němu blíž a našla na něm semínko. Hned věděla, že je kouzelné. Jak přišla domů, zasadila ho. Nemohla se dočkat, až semínko vyroste.

Další den, když se vzbudila, šla se podívat na zahrádku. Překvapeně koukala na malou potvůrku. Nejdříve se vyděsila, pak přišla blíž a zjistila, že spí. Byl to malý dřevěný pidimužík. Pojmenovala ho Stromoklád. Byl z dubového dřeva, rostly z něj malé větvičky a na ramenou mu rostl mech. Nejdřív se zdál milý, ale tak to moc nebylo... Jak se vzbudil, lekl se holčičky a utekl do lesa. Holčička po něm pátrala a pátrala, ale marně.

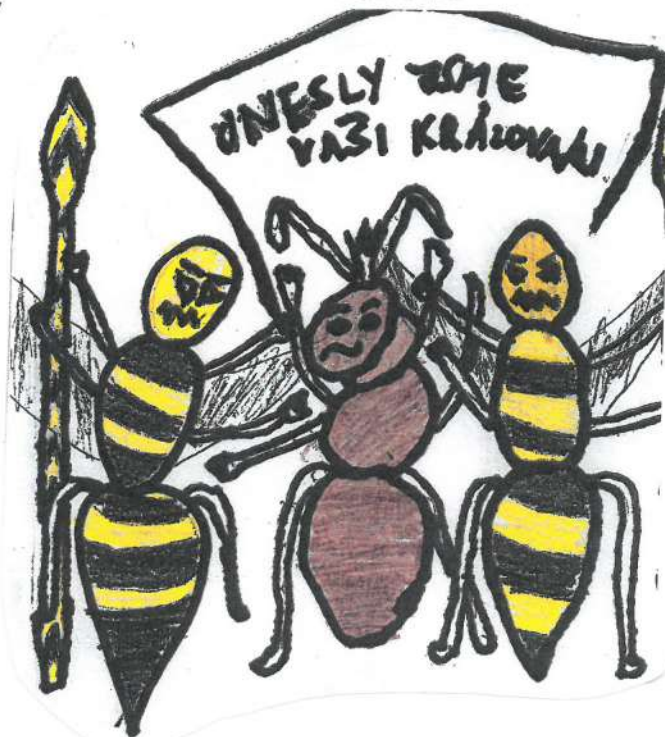
Uplynuly asi tři roky a najednou začaly mizet děti ze Středolesky. Rodiče dětí se o ně báli, a tak začali pátrat, kdo je za tím. Malá holčička si v jedné chvíli vzpomněla na Stromokláda. A byla to trefa. Odvážně šla do lesa ho hledat, protože si myslela, že to byla její chyba. Najednou našla podivnou jeskyni. Byla celá zarostlá mechem. Holčička vstoupila dovnitř. Tam byly všechny děti i Stromoklád. Měla štěstí, protože zrovna všichni spali. Uprostřed jeskyně viděla dřevěnou misku na vodu. Vrátila se domů a vymýšlela plán, jak ty děti zachránit. A pak ji napadlo, že Stromokládovi dá do misky smrtící prášek a vezme děti zpátky.

Vrátila se do jeskyně a zrovna tam Stromoklád nebyl. Tak mu tam rychle nasypala prášek. Stromoklád přišel nazpět s dalším dítětem. Napil se vody a najednou bác – spadl na zem. Holčička vzala s sebou všechny děti a vrátila se do Středolesky. Nakonec všechno dobře dopadlo!

Artur Tröster 6. B

Byl jednou jeden mravenec jménem Houska. Nebyl ani nejlepší, ani nejhorší. Když jednou pracoval u královny, zaslechl, že bude v království nový král. V tu chvíli si řekl, že se jím chce stát. Ale byl tu háček. Nevěděl jak. Proto začal nenápadně poslouchat ostatní mravence, aby se dozvěděl více informací. Nakonec zjistil, že králem se stane mravenec, který udělá pro královnu nejlepší skutek. Houska si myslel, že nemá šanci. Všechno se ale změnilo den poté. Ráno šel Houska do práce a zjistil, že královnu unesly vosy a na jejím trůně zanechaly dopis, ve kterém bylo napsáno:

„Unesly jsme vaši královnu. Pokud ji chcete zpátky, tak máte smůlu. Vosy (napsáno z vosího hnízda).“

Houska si řekl, že královnu dostane zpět, ale nevěděl, že na to vosy byly připravené a do mraveniště poslaly své vojáky. Chystal se odejít, ale v okamžiku, kdy vyhlédl ven z mraveniště, spatřil vosy. Zkusil tedy jiný východ, ale vosy byly všude, dokonce i na střeše. Houska věděl, že bude muset něco udělat. Napadlo ho, že by se probojoval skrz vosí vojsko, ale na to byl moc slabý. Nakonec vymyslel, že se převlékne za vosu a projde přes ně. Jeho plán nakonec vyšel a Houska se dostal ven. Ale byl tu další problém. Houska nevěděl, kudy se dál vydat na cestu. Vtom potkal starou berušku, která mu poradila cestu. Byla to však velmi nebezpečná cesta a Houska vůbec nevěděl, co ho čeká. Musel jít přes mraveniště ohnivých mravenců, velkou pavučinu, díry se žížalami, včelí hnízdo a k tomu v noci létaly můry.

Když Houska došel k mraveništi ohnivých mravenců, myslel si, že jsou kamarádi a neublíží mu. Opak byl ale pravdou. Když procházel okolo, ohniví mravenci na něj vytasili žihadla a Houska se zalekl. Houska nemohl dělat nic jiného než se dát na útěk. Po chvilce se ohlédl za sebe a zjistil, že ohniví mravenci se také dali na útěk.

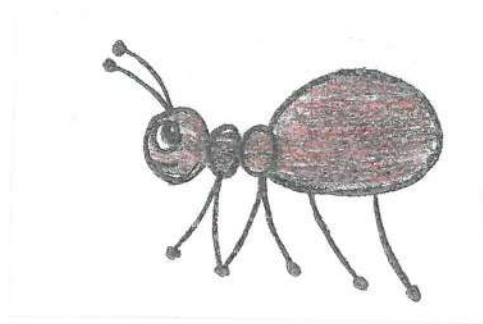
Před sebou spatřil obří pavučinu. Houska se chtěl vrátit, ale vzpomněl si na královnu a na to, že může být králem. Nadechl se tedy a vešel dovnitř. Zanedlouho v dálce spatřil pavouka a vydal se jeho směrem. Houska se musel schovat, aby ho pavouk neměl k večeři. Na štěstí byl u stromu a mohl se schovat za mohutný kmen. Pavouk se však stále přibližoval, a tak si myslel, že ho pavouk našel. Ve skutečnosti ale pavouk dělal další pavučinu. Když pavouk odešel, Houska rychle prošel pod zbytkem pavučiny.

Ted' na něj čekaly žízalí díry. Houska věděl, že tohle nebylo nic těžkého nebo nebezpečného, a měl pravdu.

Byl tu však jiný problém. Začala noc, což znamená, že jsou venku mûry. Jedna už se na Housku vrhala, ale naštěstí stihl včas uhnout. Rozhodl se, že se schová do díry, a tak bezpečně přečká noc. A to také udělal. Ráno se probudil a pokračoval v cestě.

Ted' už jenom včelí hnízdo a je u královny. Zkoušel se proplížit skrz, ale jedna včela ho chytila. Byl překvapený, když zjistil, že včely nejsou zlé. Daly mu zadarmo med a nechaly ho projít. Nakonec zbývalo dostat se dovnitř vosího hnízda a odvést královnu zpět. Musel se dostat přes stráž a byl u královny. Ta měla velkou radost, že za ní někdo přišel. V tom okamžiku Housku chytila malá voska. Oba si mysleli, že je konec, ale ukázalo se, že malá voska nechce, aby někoho starší vosy unášely, a tak jim nabídla, že je odveze domů. Jak slíbila, tak také udělala. Mravenci byli šťastní, královna byla zpátky a Houska byl nový král.

Patrik Hodek 6. B

Na jedné baletní akademii v Kanadě byla jedna baletka, jmenovala se Sofie. Zrovna nastoupila na akademii Stars a už za týden jí začínal konkurz. Hlavní rolí byla princezna Charlote. A Sofie ji moc chtěla.

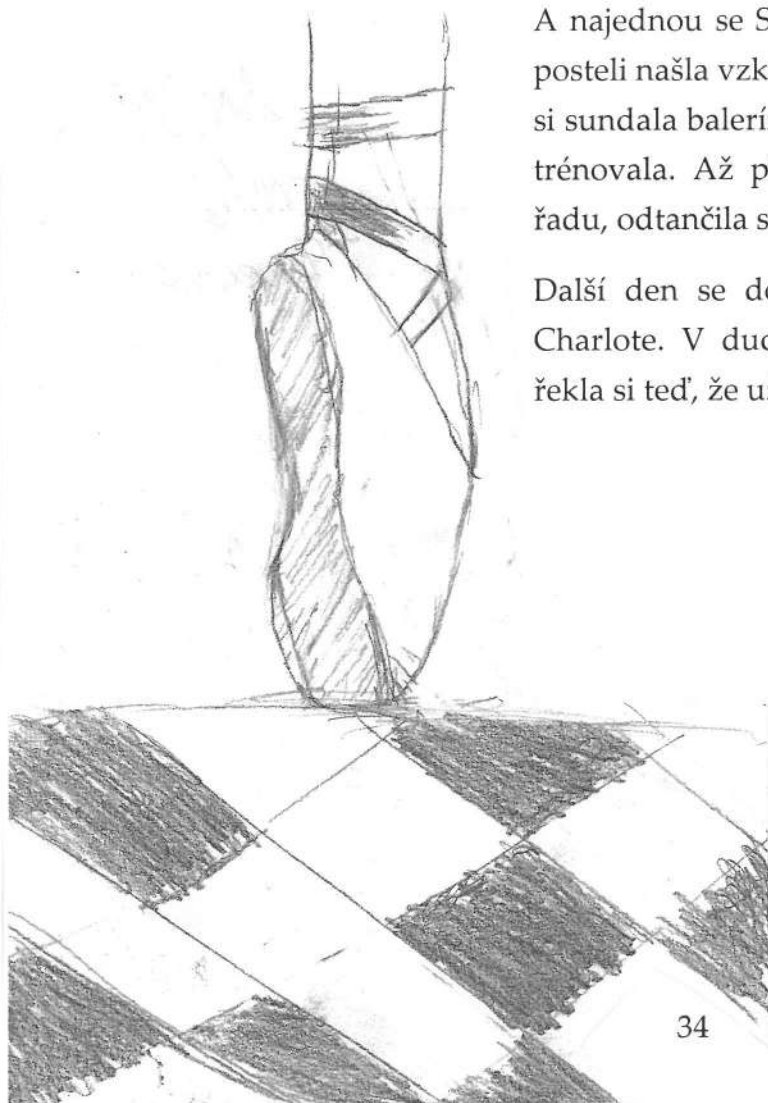
Od maminky měla Sofie světle fialové balerínky. Večer v pokoji si cvičila tanec. Když si nazula balerínky, najednou se přenesla úplně do jiné země. Vypadala doslova pohádkově. Na zemi měla vzkaz, stálo na něm: Sofie, potřebujeme tvou pomoc. Tak Sofie šla, až došla k malé vesničce.

Jen tam došla, hlavní vesničanka povídá: „Ty musíš být Sofie.“ V dalších pár minutách se Sofie vše dozvěděla. Prý ve vesničce úplně přestalo pršet a rostliny na polích vůbec nerostly. A Sofii hned napadlo, že musí vytvořit velký mrak, aby mohlo pršet. Nikdo ale nevěděl jak. Už i Sofie si začínala myslet, že to nejde. Když v tu chvíli přiletěl motýl a začal se zvětšovat a zvětšovat. Až byl tak velký, že pouhým jedním mávnutím křídel udělal na obloze velký mrak a z toho mraku začalo pršet.

A najednou se Sofie přenesla zpátky do pokoje a na posteli našla vzkaz: Díky, my ti taky pomůžeme. Sofie si sundala balerínky a šla spát. Každý den pravidelně trénovala. Až přišel den konkurzu. Sofie přišla na řadu, odtančila svůj tanec.

Další den se dozvěděla, že dostala roli princezny Charlote. V duch poděkovala svým balerínkám. A řekla si teď, že už zbývá jen zvládnout představení.

Klára Ševerová 6. B

Matěj a tajemství světla

Kdysi dávno existovalo město Luminis, které se každou noc na několik hodin ztratilo z mapy světa. Přes den bylo úplně obyčejné, ale po setmění se samo rozzářilo tajemným světlem.

V tom městě žil kluk jménem Matěj, který se ničeho nebál, jen ticha. Jedné noci uslyšel, jak světla šeptají jeho jméno, a našel na vrcholu nejvyšší věže malou hvězdu zavřenou ve skleněné kouli. Hvězda mu prozradila, že její světlo slábne a bez ní město zanikne.

Matěj se rozhodl správně, kouli otevřel a hvězdu vypustil na oblohu. Město se sice na chvíli ponořilo do tmy, ale pak se zase rozsvítilo. Lidé začali zářit sami od sebe díky dobrým skutkům, úsměvům a odvaze. Od té doby Luminis z mapy nezmizelo a Matěj pochopil, že skutečné světlo je ukryté v lidech.

Christine Hořejší 8. A

Lesní princezna

Za nedalekými horami a nedalekými řekami byla jedna malá vesnička jménem Lapkov, která je pojmenována po slavném loupežníkovi Lapkovi.

Lapkův syn Jakub žil v okolních lesích se skupinou loupežníků. Jediné místo, kam se neodvážili vstoupit, byl začarovaný les. Tam podle starých příběhů žila lesní princezna.

Jakub, i když byl syn jednoho z nejslavnějších loupežníků, tak nebyl úplně loupežníkem. Víte, že když jste chtěli být loupežníkem, museli jste splnit několik úkolů a jeden z nich a vlastně ten nejdůležitější byl ukrást královskou truhlici. Jakubovi se mnoho úkolů nelíbilo a několikrát i přemýšlel, že to neudělá vůbec a neustále si říkal, že nejhůř nebude loupežníkem, ale pokaždé, co nasedl na koně, mu jeho otec dvakrát poklepal na rameno, a to v něm probudilo pocit, že ho nesmí zklamat. Ale Jakub byl při tomto úkolu rozhodnutý, že ho nesplní. Ale i tak stále slyšel slova otce, že ho nesmí zklamat. To Jakuba okamžitě přesvědčilo, že to musí dokázat.

Jakub odjel ze svého lesa směrem k zámku. Když se dostal k zámku, objel hradní stráž, dostal se ke královské truhlici a vzal ji. Naskočil na koně a ujížděl směrem k lesu.

Protože se ale bál, spletl si směr a odbočil do začarovaného lesa. Tam bloudil tak dlouho, až potkal lesní princeznu. Ta se ho lekla a začala utíkat. Jakub na ni začal volat,

ať se nebojí, že se potřebuje jen dostat z lesa ven domů. Princezna se na okamžik zastavila a otočila se na něj a zeptala se, co v lese dělá. Jakub jí rychle vyprávěl svůj příběh a poprosil ji o pomoc.

Princezna mu začala vyprávět zase svůj příběh o své přísné matce, která má moc pravidel a jedno z nich zní, že se nikdo nesmí dozvědět, co je v jejím lese. Jakub se začal smát a řekl jí, že je nesmysl, aby někdo nevěděl o lese, a princezna mu na to odpověděla, že je to lepší, než aby pro svého otce kradl truhlu. Tím si oba uvědomili, že to, co dělají pro své rodiče, je naprostý nesmysl. A Jakub se jí pak zeptal: „A jak se vlastně jmenuješ?“ Princezna mu odpověděla: „Žofie.“ A Jakub odvětil: „Tak teda, Žofie, co kdybychom utekli pryč z tohoto nudného a malého kraje, někam, kde bude krásná krajina s dvěma vodopády a malým domečkem? A tam si zařídíme život podle našich představ a budeme to místo nazývat domovem a ne vězením? Co ty na to?“ Žofie na chvíli ztuhla, ale nakonec řekla, že chce mít takový domov a už nechce žít v tomhle vězení.

Proto nasedli na koně a odjeli daleko do jiné země, kde byly vysněné vodopády s vysněným domečkem a jestli neumřeli, žijí tam dodnes.

Markéta Kotábová 6. A

Pohádka o rašelinovém lese

Za starou vesnicí se rozprostíral les, do kterého se chodilo jen zřídka. Nevedly do něj žádné značené cesty a půda v něm byla měkká, tmavá a nasáklá vodou. Staří lidé říkali, že les si bere ty, kteří do něj vstoupí bez rozmyslu, ale nikdo už přesně nevěděl proč.

Jednoho odpoledne se k lesu vydaly dvě děti, Adam a Veronika. Nevěřili pověstem a chtěli si zkrátit cestu domů. Když překročili hranici lesa, vzduch se ochladil a kolem nich se rozhostilo ticho, které působilo nepřírodně.

„Ten les je nějaký jiný,“ řekla Veronika tiše.

Adam pokrčil rameny, ale i on cítil zvláštní neklid.

Půda pod jejich nohama začala mírně pružit, jako by nebyla pevná. Každý krok byl těžší než ten předchozí. Stromy kolem nich byly pokroucené a jejich kořeny mizely v temné rašelině.

Najednou Adam ucítil, jak se mu noha zabořila hlouběji, než čekal. Zastavil se.

„Veroniko, něco tu není v pořádku.“

Z temné půdy se ozvalo tiché zahučení, skoro jako dech. Rašelina se lehce zavlnila a mezi kořeny stromů se objevilo cosi neurčitého, stín, který neměl jasný tvar. Les jako by zadržel dech.

Veronika si vzpomněla na slova své babičky: Ten, kdo do lesa vstoupí, není nikdy sám. „To není les,“ zašeptala. „To je něco, co v něm žije.“

Stín v rašelině se pohnul blíž. Půda se začala pomalu uzavírat kolem Adamových bot, ne silou, ale trpělivě, jako by čekala. Děti pochopily, že to není obyčejná bažina, ale příšera ukrytá v rašelině, která se probouzí pokaždé, když někdo vstoupí příliš hluboko.

Veronika chytla Adama za ruku a táhla ho zpět. Udělali krok, pak další. Stín se zastavil. Jakmile se přiblížili k okraji lesa, tlak povolil a půda ztichla.

Když konečně vyběhli ven, otočili se. Les vypadal klidně, jako by se nic nestalo. Žádná příšera, žádný pohyb, jen stromy a ticho.

„Teď už chápu, proč se sem nechodí,“ řekl Adam zadýchaně.

Od toho dne se Adam a Veronika lesu vyhýbali. A kdykoli někdo mluvil o tom, že je to jen obyčejný les, oba věděli své: některá místa nejsou zlá, jen hladová a čekají na ty, kdo je podcení.

Matěj Buriánek 9. B

Jeníček a Mařenka v digitálním světě

Bylo nebylo, v jednom velkém městě žili sourozenci Jeníček a Mařenka. Jejich rodiče měli málo peněz, tatínek pracoval jako kurýr a maminka jako prodavačka. Pořád byli v práci, a tak Jeníček s Mařenkou strávili spoustu času sami doma s mobilem a wifi.

Jednoho dne se wifi pokazila. Děti se nudily, a tak se rozhodly, že půjdou ven. Zapnuly navigaci v telefonu a vydaly se na výlet do městského parku za sídlištěm. Šly dlouho, až se ocitly na místě, kde už nebyl signál. Najednou před sebou uviděly dům - celý oblepený světýlky, neonovými nápisy a voněl po cukrovinkách. Otevřela jim žena, která se představila jako influencerka Čarobába.

Pozvala je dovnitř. Měla tam chytré zrcadlo, samočistící kuchyň a plnou lednici dortíků. Nabídla jim je a chtěla s nimi natáčet „TIKTOK.“ Ale postupně se začala chovat divně. Dětem zabavovala telefony a chtěla s nimi natočit nějaké tanečky.

Uzamkla Jeníčka ve sklepe, aby zhubl, než bude stát před kamerou, a Mařence nabídla spolupráci, když ji bude poslouchat.

Naštěstí Mařenka byla chytrá, a když Čarobába usnula při livestreamu, tak jí sebrala telefon, kterým odemkla chytrý zámek, a osvobodila Jeníčka. Děti společně utekly, našly signál a zavolaly policii.

Čarobába byla odhalena jako podvodnice, co využívala děti k získávání sledujících. Jeníček a Mařenka se vrátili domů a rodiče jim koupili Wifi router s větším dosahem, ale děti už teď ví, že nejlepší dobrodružství nejsou na obrazovkách.

Nikolas Jüptner 9. B

Mořský příběh

Bylo nebylo, jedno moře a v něm žili malý žralok a malá velryba. Byli kamarádi už odmala. Žili v hlubinách moře, v malé vesničce, kde měli své rodiny. I když se rodiny navzájem neměly rády, přesto žralok a velryba byli kamarádi.

Jednou je napadlo zeptat se rodičů, proč se nemají rádi, ale ti se s nimi o tom nechtěli bavit. Začali tedy pátrat a ptát se všech, co bydlí v okolí. Zjistili, že to bylo dávno, ještě když jejich rodiče byli malí. Všechno bylo v pořádku, do té doby, než se žraločí rodina odstěhovala. Velrybám o tom nic neřekli. Ty na ně čekali a čekali, ale byla zima, a tak i velryby odpluly. Od té doby se neviděli. Později se vrátili zpátky, ale už se spolu nebavili. Přesto všechno se žralok s velrybou snažili, aby se rodiny zase spolu bavily, ale nevyšlo to. Zkoušeli všechny možnosti, bohužel to nevycházelo. Měli už jen jednu šanci. A to o Vánocích. Když byla žraločí rodina u vánočního stromčku, nachystal pro ně malý žralok dárky a napsal, že jsou od velryb. Malá velryba udělala to samé.

Jakmile rodiny začaly rozbalovat dárky, vzpomněly si na své dětství a odpustili si. Od té doby spolu trávili každé Vánoce.

Laura Šrámková 6. B

Byla jednou jedna vesnice, kde na kraji stál dům se železnými dveřmi a malými okny. V tom domě bydlel lakomý obchodník jménem Noam. Měl plné truhly zlata, sklepy zásob a sklady obilí, ale byl lakomý. Nikdy nikomu nepůjčil, nikdy nepomohl a vždy počítal, co by z každé věci mohl mít.

Jednoho dne přišla do vesnice dlouhá zima. Sníh zasypal cesty a lidem začalo docházet jídlo. Chodili za Noamem a prosili ho o trochu mouky či dřeva na topení. Noam však pokaždé zavřel dveře a řekl: „Co je moje, je moje. Každý ať se stará sám.“

Jedné noci, když vítr větřil a mráz mrazil, se u Noamových dveří objevil starý pocestný. Měl roztrhaný plášť a třásl se zimou. Poprosil jen o miskou polévky. Noam ho odbyl a zhasl světlo.

Jakmile ulehl do postele, zdál se mu zvláštní sen. Ocitl se v obrovské místnosti plné zlata, každým krokem se mu mince sypaly pod nohama a pálily ho do chodidel. Čím víc se je snažil sbírat, tím víc mizely. Pak uviděl vesničany, jak stojí v kruhu, zahřívají se u ohně a dělí se o poslední krajíc chleba. Byli chudí, ale usmívali se. Noam chtěl k nim, ale těžké truhly ho držely na místě.

Ráno se probudil celý zpocený. Vyšel ven a poprvé si všiml ticha – žádný smích, žádné kroky. Vesnice byla prázdná, lidé odešli hledat pomoc jinde. Noam zůstal sám se svým zlatem, které mu najednou bylo k ničemu.

V tu chvíli pochopil, že lakomost mu vzala víc, než mu kdy dala. Otevřel dveře dokořán, rozdělal oheň a začal rozdávat zásoby těm, kteří se ještě vrátili. Zlato proměnil v jídlo, teplo a pomoc.

A od té doby už Noam nikdy nepočítal jen mince. Počítal úsměvy, poděkování a přátele. Protože poznal, že kdo svírá všechno jen pro sebe, nakonec nemá nic – a kdo se dělí, ten je doopravdy bohatý.

Ondřej Suchomel 9. B

Byl jednou jeden spisovatel. Jmenoval se John. John byl hrozně zvědavý a vždy ho zajímalo, jak se může dostat do nebe. Vyběhl ze svého domku a zamířil do hlavního města tehdejšího Portugalska. Ale musel splnit tři úkoly.

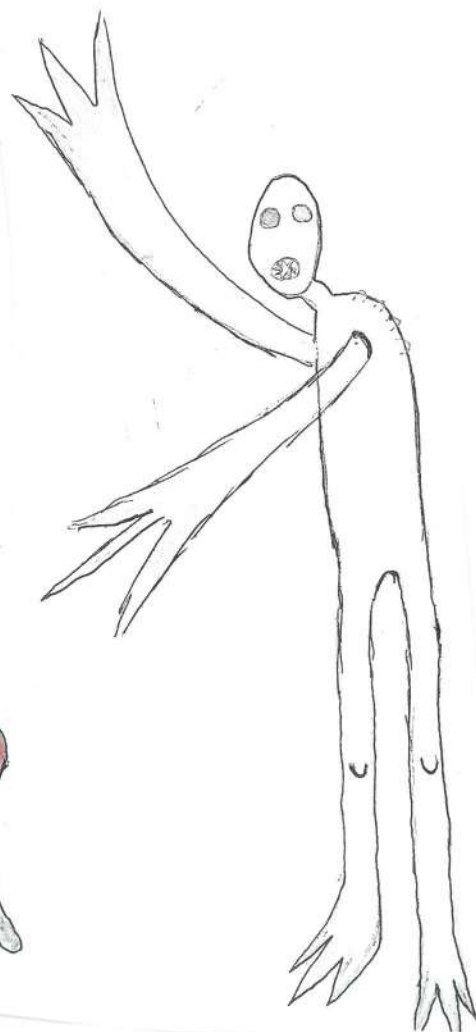
Musel projít celý strašidelný les, potom strašidelnou bažinu, a nakonec pole celé z růží. Vzal si s sebou jídlo a pití a vydal se na cestu. Musel ujít 12 kilometrů. Když přišel, viděl před sebou temný les, věděl, že je plný strašidel. Nejdřív se mu nechtělo, ale pak si vzpomněl, proč tam vlastně jde. Tak vstoupil do lesa a vydal se na cestu. Všude slyšel zvuky a pak uviděl, jak se někdo nebo něco hýbe ve křovích. Začal utíkat, ale pak ho napadlo, že by se schoval. Takže využil svoji fantazii a představil si, že monstrem spadlo do jámy. Otočil se a viděl ho v jámě.

Pak se podíval dopředu a spatřil temnou bažinu. Když k ní přišel, pochopil, že se celá hemží žábami-lidojedy. Představil si most přes celou bažinu, zavřel oči a most se tam ve skutku objevil.

Když přešel na druhý břeh, stál na okraji pole z růží, nevěděl, jak ho projít – byla to hromada ostrých šípků. Rozběhl se a skočil tam, ale zakopl a najednou spatřil obrovskou bledou vysokou příšeru, která ho snědla.

Když po nějaké době otevřel oči, ucítil, jak leží na měkkém oblaku, zvedl se a spatřil vysokou figuru. Vypadala tak, jak o ní psal spisovatel v knížkách. Vysoká s vousem a v bílém plášti. Vydala jako Ježíš. Taky že to byl Ježíš. Přistoupil k němu a zeptal se ho, kde je. Ježíš mu neodpověděl a vzal ho za ruku a vedl ho ke zlaté bráně.

Vuk Milojević 8. A

Bylo jednou jedno království, ve kterém vládl moudrý a spravedlivý král Karel s královnou Marií. A ti měli syna Jindřicha.

Za kopcem bylo ještě jedno království, kam se každý bál jen přiblížit. Vládl tam totiž zlý král Richard a královna Terezie. Měli také dítě, dceru Antonii.

V království moudrého krále Karla a královny Marie byli lidé šťastní a žilo se jim výborně. I jejich syn tam měl krásné dětství. Mezitím v království zlého krále se lidem žilo špatně a odcházeli jinam. Královna z toho byla nešťastná a snažila se králi říct, aby začal vládnout spravedlivě. Bylo to ale marné, a tak jejich dcera měla smutné dětství.

Když už byli Jindřich a Antonie dospělí, jejich rodiče chtěli, aby si každý našel nevěstu a ženicha a aby byla svatba. To se ale ani jednomu z nich nelíbilo a rozhodli se, že utečou. Neváhali ani chvíli a vyrazili na útěk. Každý z nich se rozhodl, že uteče do sousedního království. Už se začalo stmívat a princ Jindřich začínal mít pochybnosti, jestli jeho útěk byl dobrý nápad. Zatím byla princezna Antonie odhodlaná udělat vše, co bude v jejích silách, jen aby byla co nejrychleji pryč ze svého království. Když ale viděla, že je venku už tma, rozhodla se, že si odpočine v jeskyni. Tam už byl ale rozdělaný oheň a u něho seděl princ Jindřich. Antonie přišla blíž a zeptala se, jestli si může sednout a přespát, protože je na útěku. Jindřich odpověděl, že bude rád za společnost a že i on je na útěku. Zapovídali se a zjistili, že toho mají dost společného. Ráno se vzbudili a přemýšleli nad tím, že svatba nemusí být špatný nápad. Rozhodli se, že se každý vrátí do svého království a řeknou rodičům, že už si vybrali svou nevěstu a ženicha. Rodiče byli šťastní a začali plánovat svatbu a za týden si Antonie s Jindřichem řekli ano.

A pokud nezemřeli, žijí šťastně dodnes.

Magdaléna Runtschová 9. B

Princezna

Byla jednou jedna princezna jménem Maria, která žila ve vysokém zámku. Měla všechno – byla vysoká, měla dlouhé zlaté vlasy, barevné šaty a krásnou korunu. Ráda tančila, byla moc hodná a ráda četla knihy.

Všichni s ní chtěli být kamarádi jen proto, že byla princezna a bohatá. Ale Maria toužila po opravdových přátelích. Rozhodla se proto jít mezi děti do města. Jedné noci sundala korunu, oblékla si džíny a tričko jako normální člověk a utekla ze zámku.

Šla tmavými chodbami zámku, vyhýbala se strážím a cítila, jak jí srdce rychle bije. Když vyšla ven, stál před ní les. Maria šla lesem, poslouchala houkání sov a slyšela štěkání vlků. Nakonec došla na okraj města.

Lidé ani děti nic netušili – pro ně byla jen nová holka, která se chtěla seznámit. Děti ji hned pozvaly, aby si s nimi hrála. Hrála si s nimi na honěnou, skákala přes švihadlo a smála se. Byla šťastná, protože ji děti měly rády takovou, jaká opravdu byla.

Jednoho dne si Maria hrála na louce, když přišli nějací kluci a začali ji šikanovat. Smáli se jí a chtěli ji odstrčit. Najednou přišel Tomáš. Řekl klukům, aby přestali, a oni se lekli a odešli. Maria byla ráda, že ji někdo chrání, a od té chvíle se s Tomášem stali nejlepšími kamarády.

Byli kamarádi velmi dlouho a jednoho dne Tomáš Marii řekl, že ve skutečnosti je princ a že také utekl ze zámku. Maria se na něj podívala a řekla, že ona je princezna.

V tom okamžiku ale lidé ze zámku Marii našli a odvedli ji zpátky. Král a královna byli trochu rozzlobení, ale Maria jim řekla, že chce být s Tomášem a s kamarády z města. Král a královna se na ni podívali a pochopili, že je důležité, aby byla Maria šťastná.

Dovolili jí tedy, aby si hrála s dětmi a byla s Tomášem, kdykoliv chtěla. Maria byla moc šťastná – měla kamarády a zároveň i svůj zámek, kam se mohla vždy vrátit.

Natali Sinanyan 7. A

Pohádka o člověku, který chtěl vypnout roboty

Bylo jednou jedno město a v něm žili roboti a lidé. Žili v míru, ale potom se jeden člověk rozhodl, že chce roboty vypnout. Jenže nevěděl jak, a tak šel za robotí čarodějnici Robotárou. Ta mu řekla, že mu ukáže, jak roboty vypne, ale jen když jí bude sto let sloužit. Člověk jí to slíbil, ale když mu Robotára ukázala, jak roboty vypnout, člověk ji shodil do hluboké studny, aby zrezivěla. Robotára ale stačila člověka zaklít v míč, který potom našli malí robůtci, kteří si s ním pak hráli s ostatními dětmi, a nikdo už nechtěl nikoho vypnout a všichni spolu žili šťastně až do srti.

Vilém Vávra 9. A

Zapomenuté příběhy

Byla jednou jedna stará knihovna, schovaná v tiché ulici malého města. Skoro nikdo kolem ní nechodil a málokdo se odvážil do ní vstoupit. Poličky byly plné knih, bylo celé zaprášené a každá z nich měla v sobě tisíce příběhů, které čekaly na své čtenáře.

Jednoho odpoledne do ní přišel mladý muž Luboš. Hledal místo, které by mu mohlo sloužit jako malé doupě, kde by mohl mít pohodu, klid a odpovědi na své otázky, které ho zatěžovaly. Procházel uličkami knih a rukou jemně hladil hřbety svazků. Každá kniha jako by mu tiše našeptávala své příběhy, minulé čtenáře a svou minulost.

Luboš si vybral starý deník, jehož stránky byly křehké a žluté. Začal číst a brzy zjistil, že příběh v deníku zrcadlil jeho vlastní touhy a problémy, které ho tíží. Slova autora mu připomněla, že každý člověk má svoji schopnost rozhodovat, ztrácet i hledat smysl života, pokud má odvahu číst.

Od té chvíle, co Luboš knihovnu objevil, ji začal navštěvovat každý druhý den. Četl, zapisoval si poznámky a postupně cítil, že se jeho pohled na život mění. Knihovna se tak stala jeho místem a učitelem.

Petr Hanovský 9. A

Záhada neznámé vesnice

V neznámé vesnici se objevovala obyčejná šedá kočka. Lidé o ní říkali, že kdo ji pohladí, tak zmizí, a proto se jí občané vesnice vyhýbali.

Jednoho dne kolem prošlo zvědavé dítě z vedlejší vesnice. Kočka se na dítě podívala, a tak ji pohladilo. V tu chvíli se svět kolem něj rozplynul.

Objevil se na zvláštním místě, kde bylo ticho a svět se zdál pomalejší. Nikde neviděl žádné domy, ani lidi, ale všiml si zvláštních stínů kolem něj. Chlapec cítil smutek, strach, ale i naději. Poté pochopil, že se dostal na místo, kam mizí věci, kterých si lidé nevšímají.

Když vše pochopil, kočka se znovu objevila. Na kočku se poté jen podíval a pomalu odešel s plnou hlavou otázek.

Alexandra Hanovská 9. A

Jednou byla jedna husa. Žila ve městě, kde byly samé kachny. Nikdo husu neměl rád, protože nebyla jako ostatní kachny. Nepomáhaly jí, nemluvily s ní, ani ji nerespektovaly.

Jednou si jedno káčátko hrálo u vody. Vidělo hezký, blýskavý kamínek a chtělo ho vzít pro svoji maminku. Bohužel ale spadlo do vody, a protože bylo ještě malé, neumělo plavat. Všechno však viděla husa, která se toho dne vydala na procházku. Neváhala ani chvíli a hned skočila do vody za káčátkem. Dokázala káčátku pomoci a dostala ho na kus dřeva, pak křídlem dopádlovala až na břeh. Když káčátko doprovodila domů, na prahu domu káčátko zjistilo, že mu husa zachránila i ten blýskavý kamínek.

Další den husa zažila úplně zajímavý den - najednou jí každá kachna pomáhala, mluvila s ní a respektovala ji. Husa nakonec zjistila, že káčátko povědělo, co se mu stalo. Že spadlo do řeky a že ho husa zachránila.

Ostatní kachny pochopily, že husa není špatná jen proto, že není jako ostatní. A od té doby město už nikdy nikoho neodsoudilo jen kvůli tomu, jak vypadá.

Anežka Vávrová 9. A

Pohádka o štěstí

Byla jednou jedna králičí rodina. Králík se svou manželkou a pěti dcerami. Králík byl moc šťastný, že měl takhle velkou a zdravou rodinu, ale měl jedno velké přání, aby se jim narodil alespoň jeden kluk. Jednoho dne se mu jeho přání vyplnilo. Jenže bydleli ve vykotlané borovici a tím pádem se mu dostala trocha smůly ze dřeva na nohu. Takle smůla ho poté pronásledovala celý život. Všechno, na co sáhl, pokazil, nic mu nešlo, i ostatním zvířátkům kolem něho přinášel jenom smůlu. Až dosáhl dospělosti si řekl, že už nechce škodit všem kolem něho. Takže se rozhodl, že odejde z domu a pokusí se štěstí najít někde ve světě. Během dlouhé cesty potkal králičíci, do které se zamiloval. Když se ale ráno probudil, nebyla tam. Zase měl smůlu. Nevzdával se a rozhodl se, že ji půjde hledat. Po všech nástrahách ji konečně našel. Byla uvězněná u zlého krále. Po dlouhém boji mezi králíkem a králem králík prolomil své neštěstí a vyhrál. Nakonec se s králičíci vrátili do vesnice a žili spolu krásný dlouhý život.

Adéla Švehlová 9. A

Byla jednou jedna holčička, která byla velmi zvědavá a také ráda objevovala nové věci.

Jednou takhle našla takový amulet, možná to byl spíš řetízek. Vypadal starobyle a měl na sobě velký drahokam. Byl krásně tyrkysový, a když jste se do něj podívali hodně zblízka, viděli jste svůj odraz. Zdál se ale takový jinačí, kdo ví proč.

Viktorku tento podivuhodný řetízek hodně zaujal. A tak si ho nasadila a nikomu o něm neřekla. Večer, když se vrátila domů, začala si hledat v různých knihách a učebnicích, o jaký drahokam se jedná. Hledala všude možně, ale nemohla vůbec nic najít.

Po chvíli za ní přišli rodiče, že už je čas se chystat ke spánku. Viktorce se je snažila přemluvit, protože stále nezjistila, co to má na sobě za řetízek a kde se tu mohl vzít. Když její rodiče odcházeli z pokoje, protočila panenky a zašeptala: „Kéž by nebyla žádná pravidla. Kdybych bydlela sama, můžu si dělat co chci.“ Najednou se celý dům zatřásl. Viktorce se lekla, co se děje, ale její rodiče nehnutě stáli na místě. Vykoukla z okna ven, aby zjistila, o co jde. Venku vše vypadalo normálně, a tak se otočila na rodiče, aby jim řekla, že je vše v pořádku. Ale oni tam najednou nebyli! Viktorce začala plakat, ale po chvíli si všimla, že její řetízek zvláště svítí a tyrkysová barva drahokamu se změnila na rudou.

V tu chvíli jí došlo, že se její přání vyplnilo. Bylo jí hrozně smutno, že už se s rodiči nikdy neuvidí. Říkala si: „Jak jsem si mohla něco takového přát? Kéž by se mi rodiče zase vrátili.“ Dům se znovu zatřásl. Viktorce ucítila, jak ji někdo objímá. Otevřela oči a viděla svou maminku a tatínka. Šeptali jí, že už je všechno v pořádku a ať už nepláče. V tu chvíli už jen plakala štěstím, byla moc ráda, že se jí rodiče vrátili.

Viktorka od té doby poslouchala své rodiče a už si nikdy nic takového nepřála. A co se stalo s tím amuletem? Viktorce ho vrátila tam, kde ho našla. Řekla si, že to bude dobrá lekce pro dalšího dobrodruha, jako je ona sama.

Linda Janoušková 9. B

Byl jednou jeden čaroděj jménem Franta. Nebyl slavný ani obávaný, neměl draky na vodítku ani křišťálovou kouli, co by dramaticky mlžila. Měl zato křivý klobouk, starý kotlík a zvláštní talent kouzlit věci, které ostatní považovali za maličkosti.

Jednoho dne Franta zkusil nové kouzlo. Chtěl opravit prasklinu ve zdi, ale místo toho se po celé věži rozlilo tiché světlo. Kde dopadlo, tam se věci spravily samy: hrnek se slepil, kniha narovнала stránky a Frantova nálada se zlepšila, aniž by věděl proč.

Sebastián Valigura 9. A

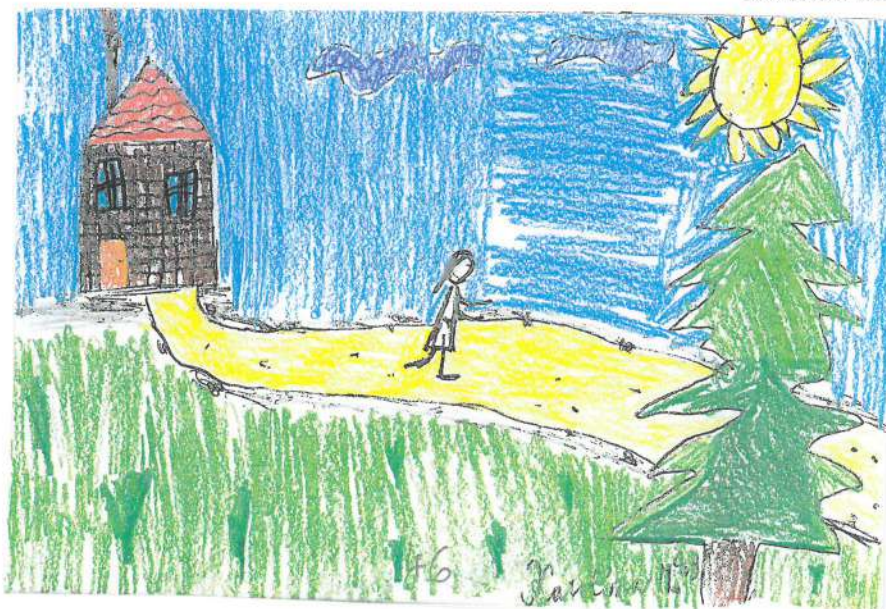
Eliščina tajná výprava

Byla jednou jedna holka jménem Eliška. Žila na pokraji vesnice v malé chatě se dvěma bratry. Její bratři byli nevychovaní a pořád někde běhali, zatímco na Elišku zbyl úklid a pomáhání doma. Už jí to nebavilo a byla naštvaná, že jí nikdo nepomůže. Jednoho dne se proto rozhodla, že uteče z domu.

Sebrala si pár věcí a utekla do lesa. V lese byla už asi hodinu, byla jí zima a začalo se stmívat. Nevěděla kam jít, když v tom uviděla podivného kouzelného pána, který na ni působil mile. Zeptal se jí, co se děje, a tak mu všechno řekla. Kouzelný pán ji chvíli poslouchal a zeptal se jí, kde si myslí, že by se jí bydlelo nejlíp. Eliška bez váhání řekla že na zámku. Samuel se pousmál a řekl, že jí to splní.

Zem pod ní se zachvěla a Eliška najednou stála před zámkem. Byl obrovský a krásný ale jak Eliška později zjistila, nebyla to taková pohádka, jak si představovala. Měla sice všechno, co si kdy přála, ale chyběli jí všichni, se kterými by se mohla smát a povídat si. Začalo se jí stýskat po domově, po bratrech a po teplu chalupy. Nakonec pochopila, že dokonalé místo neexistuje. Poprosila kouzelného pána, aby ji vrátil domů. Když se znova ocitla ve své vesnici, byla ráda, že je zpátky. Poté už nikdy neutekla.

Karolína Mudrová 9. B

Byl jednou jeden Bohouš. Nebyl to žádný princ ani bohatý pán, ale obyčejný bezdomovec, který žil na ulici. Na ulici se dostal kvůli složitým rodinným problémům, ale v srdci zůstal dobrým a slušným člověkem. Nepil alkohol, nekouřil a nikdy si nevzal žádné drogy. Věřil, že i když člověk nemá domov, může se chovat správně.

Bohouš žil hlavně v okolí Václavského náměstí. Každý den sedával se svou starou čepicí před sebou a tiše prosil kolemjdoucí o drobné. Když dostal jídlo, nikdy si ho nenechal jen pro sebe. Vždy se rozdělil se svými kamarády, kteří na tom byli stejně jako on. Právě proto ho měli všichni rádi a vážili si ho.

Jednoho chladného dne, když Bohouš opět žebrol na Václaváku, se stalo něco opravdu nečekaného. Zrovna se díval na lidi, jak spěchají kolem, když mu do čepice něco spadlo. Nejdřív si myslel, že je to obyčejný papírek, ale když se podíval blíž, zjistil, že drží v ruce los.

Bohouš se na chvíli zarazil. Pak se mu rozzářily oči a začal radostí poskakovat a tančit. Lidé kolem se smáli, tleskali a házeli mu další drobné. Díky tomu si vydělal dokonce i na jízdenku na tramvaj. Bez váhání naskočil do tramvaje a jel do nejbližší trafiky.

V trafice byla obrovská fronta, protože se losovalo o vánoční jackpot. Bohouš stál trpělivě a nervózně svíral los v ruce. Když se konečně dostal na řadu, paní za pultem se na něj překvapeně podívala, pak zkontrolovala los a najednou vykulila oči.

„Vy jste vyhrál pět milionů korun!“ řekla.

Bohouš tomu nemohl uvěřit. Ruce se mu třásly, ale v očích měl slzy štěstí. První, co ho napadlo, nebylo koupit si drahé věci, ale pomoci těm, kteří mu byli nejbliž. Okamžitě běžel za svými kamarády a všechno jim vyprávěl.

Díky výhře jim zařídil alespoň skromné bydlení, aby už nemuseli spát venku. Sobě si koupil malý, hezký domek na vesnici, kde měl klid, zahrádku a hlavně pocit opravdového domova.

Bohouš nikdy nezapomněl, odkud přišel. Zůstal laskavý a štědrý jako dřív. A protože dobré srdce je víc než zlato, žil Bohouš spokojeně a šťastně až do smrti.

Adam Zavřel 9. A

Byla jednou jedna ovečka a ta se jmenovala Vlnka. Měla ráda pohádky, pokusy a vaření. Na svoje první narozeniny dostala kouzelnou knížku plnou pohádek, na svoje druhé narozeniny dostala sadu plnou pokusů a na své třetí narozeniny dostala sadu na vaření a kuchařku, ale ne opravdovou, která by vařila to, co si Vlnka poručí. Jen velkou knihu s tisíci recepty. Jednoho dne se Vlnka nudila, pohádky už měla všechny několikrát přečtené, všechny recepty už vyzkoušené, a pokusy? Těch už zkusila snad milion. V tom dostala nápad, co kdyby všechny její oblíbené činnosti smíchala dohromady, udělala by menší pokus, nebo jak tomu ráda říkala „experiment.“ Vzala by z knížky všechny kouzelné pohádky a rozmixovala by je ve svém růžovém mixéru a pak by pohádku, která by jí vznikla, přečetla celé svojí rodině. A jak řekla, tak taky udělala. Hned běžela pro všechny věci, které potřebovala: mixér, knihu s pohádkami a nějaké ty ochranné brýle z sady na pokusy. A mohla se do toho pustit. Dala do mixéru snad všechny pohádky, O Červené karkulce, O Popelce, O Budulínkovi, O Palečkovi, O Otesánkovi a dokonce i O Šípkové Růžence. Všechny tyto pohádky rozmixovala, zamíchala a vyndala z mixéru a pohádku, která jí vznikla, hned běžela přečíst své rodině. Chcete vědět, jak tento pokus neboli experiment dopadl? Tak čtěte dál.

Byla jednou jedna holčička a ta se jmenovala Červená karkulka. Bydlela v malém městečku jménem Město Pohádek. Jednoho krásného večera se ve městě konal bál a Karkulka se rozhodla, že na bál ráda půjde. Upravila se, vzala si ty nejkrásnější šaty, které našla v jednom z oříšků, který Popelka ztratila, a vyrazila na bál.

Červená karkulka byla krásná a každý si s ní chtěl zatančit, Budulínek, Otesánek a dokonce i malý Paleček. Karkulka je ale strašně vybíravá, na všech hledá jen chyby. Moc malý, moc vysoký, moc tlustý, moc hubený. Budulínka za chvíli unese liška, ještě by mě pak vzala s sebou! Ale počkat, říká si Karkulka. A co třeba Otesánek? A tak šla tančit s Otesánkem, ale ještě nevěděla, že Otesánek ji chce jenom sníst. Otevřel pusu, ale Karkulka rychle utekla. Na schodech ale zakopla o Popelčin střevíček. Při pádu se píchla o šípkový keř a upadla do hlubokého spánku. A Otesánek? Ten se stal vegetariánem. Říkáte si, že pohádky vždy končí dobře? Tak na to, až Karkulku osvobodí princ, si musíme ještě sto let počkat. Šípková Růženka to taky vydržela!

A zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Tereza Náměstková 6. A

Bylo nebylo, v jedné daleké čínské továrně vyráběli pandy. Ale jedna z nich nebyla jen tak ledajaká, byla totiž živá. Panda byla smutná, že nemá domov. Na druhý den se probudila, ale nebyla v továrně. Byla to nějaká tmavá místnost, žádná okna, žádné dveře. Pak si povšimla ve tmě malé dírky. Koukla se přes ni a uviděla moře! Překvapená si uvědomila, že pluje na lodi. Skákala radostí, že konečně bude mít domov. Plavili se dnem i nocí, až dorazili do cíle. Naložili ji i s ostatními pandami na kamion, který jel do Prahy. Ale panda neviděla krásné město, viděla jen modro-žlutou budovu i s parkovištěm. A zase to bylo to samé co v Číně. Ve dne rozsvítili a v noci zase zhasli. Panda doufala, že si ji někdo koupí, ale zatím si jí nikdo nevšímal. Když náhodou někdo přišel, tak si koupil jinou. Zase už byla zoufalá a tiše se rozplakala. Její pláč uslyšela jedna malá holčička a poznala na ní, že potřebuje domov. Šla za maminkou a zeptala se jí, jestli si ji nemůžou koupit. Maminka odpověděla, že už mají doma moc zvířátek. Holčička trvala na tom, že ji tu nemůžou nechat, protože potřebuje domov. „Tak dobře uděláme si společnou radost,“ řekla maminka. Panda je zaslechla a radostí zakřičela: „HURÁÁÁ!!! MÁM NOVÝ DOMOV!!!!!!!!!!“

Anna Jarišková 6. A

Byl jednou jeden drak jménem Zyfran, který měl zvláštní problém – pořád něco zapomínal. Jednou zapomněl, kde schoval své zlato, podruhé si nevzal své oblíbené brnění.

Jednoho dne do jeho jeskyně přišla malá holčička Amálka a ptala se ho: „Proč pořád vypadáš tak zmateně?“

Zyfran pokrčil rameny: „No... pořád zapomínám!“

Amálka se usmála a navrhla: „Co kdybys začal všechno zapisovat do deníčku?“

Drak si pořídil obrovský deník a od té doby už nikdy nic nezapomněl – a dokonce se stal nejlepším organizátorem všech dračích oslav.

Eduard Vanžura 9. A

Král Filip

Byl jednou jeden král Filip, který vládl malé, ale hrdé zemi. Nebyl nejchytřejší, ani nejsilnější, ale měl dobré srdce. Každé ráno chodil mezi lidi a ptal se jich na starosti. Jednoho dne přiletěl do království drak a všichni se báli. Král Filip neutekl. Vzal starý meč, koně a odvahu. Drakovi nenabídl boj, ale pomoc. Drak byl jenom smutný a sám. Král mu nechal postavit jeskyni nedaleko království. Země pak žila dlouho v míru a v souladu s drakem. Vždy, když království napadlo nějaké větší a silnější království, tak zavolali draka a drak jim přiletěl na pomoc. Když vojáci z jiného království uviděli na nebi obrovského draka, tak padli na kolena a začali prosit o smilování, které dostali.

Jelikož se v království žilo pěkně a bylo to nejbezpečnější a nejsilnější království, tak se tam začalo stěhovat pořád více a více lidí, drak nakonec našel další draky a začal budovat své Dračí království.

Adam Votruba 9. A

Pohádka

Byla jednou jedna princezna, která se jmenovala Maruška. Maruška nebyla jako ostatní princezny. V čem byla jiná? Už od malička chtěla procestovat celý svět, milovala jízdu na koních a celkově byla spíš více šťastná venku než uvnitř zavřená v hradě. Samozřejmě si ale král a královna mysleli, že venku to je nebezpečné, takže ji ven skoro vůbec nepouštěli, maximálně na zámeckou zahradu a někdy ji vzali s sebou na nějaký výlet, ale jenom do okolí hradu.

Čím víc se blížilo k Maruščiným 18. narozeninám, kdy se měla vdát za nějakého prince, tím víc chtěla jít ven, aby si ještě užila svobodu před tím, než bude mít na starost vládnutí a všechny důležité věci. Jednou, když měla 14. Narozeniny, se pokusila utéct, ale moc daleko nedošla, protože okolí hradu hlídali strážé. Potom se o její snaze o útěk dozvěděli rodiče, takže Marušku chytli.

Ty další tři, už skoro čtyři roky, co uběhly jako voda, si na ni dávali více pozor. Ale potom už měla být svatba i její 18. narozeniny za týden, princezna se fakt nechtěla vdát. Chtěla procestovat celý svět, ne se starat o svou vesnici a o hrad, kde si stejně všichni dělají, co chtějí.

Vymyslela si plán, ale tentokrát, aby ji už nikdo nechytí, se zeptala někoho, komu může věřit, kuchaře Jakuba, který byl v jejím věku. Dohodli se společně, kam chtějí jít, jak to chtějí udělat.

Byl večer před svatbou, rodiče jí už vybrali ženicha, přípravy na svatbu už začínaly a princezna byla celá nešťastná, říkala si: „Co když nás chytí, a prince si budu muset vzít?“ Ale věděla, že Jakubovi může věřit a nikdo je nenachytá. Odbila půlnoc, Jakub jí hodil na okno kámen, aby jí naznačil, že už jsou koně připraveni a může slézt dolů.

Princezna měla pokoj ve věži, takže nemohla jen tak seskočit z okna, musela si svázat peřinu s přikrývkami, co měla na posteli, vyhodila to z okna a zavázala k posteli, aby to drželo, a opatrně slezla dolů. Když slezla, Jakub už na ni čekal u koní. Beze slov jí pomohl nasednout a hned vyjeli pryč od hradu, co nejtíšeji to šlo. Strážé si ničeho nevšimli a hrad za chvíli zmizel v dálce. Jeli celou noc a nezastavili se, dokud nebyli opravdu daleko. Maruška cítila obrovskou úlevu, konečně byla svobodná.

Společně procestovali několik zemí, poznávali nová místa, lidi i zvyky a byli šťastní. Maruška zjistila, že svět je ještě krásnější, než si kdy představovala, a Jakub byl rád, že může být s ní.

Nakonec se usadili v jedné malé zemi v zahraničí, kde se vzali, ale ne jako princezna a kuchař, nýbrž jako dva obyčejní lidé, kteří se rozhodli žít podle sebe. A i když už Maruška nebyla princeznou na hradě, byla konečně opravdu šťastná.

Natália Sojaková 9. B

Za sedmero horami, sedmero řekami a sedmero rybníky byla malinká chatová osada u sedmého rybníku, které se říkalo Ztracená Osada. V té osadě žili s ostatními dva skřítkci, kteří tam byli proto, aby škodili lidem. Ti skřítkci ale také občas omylem těm lidem pomohli, aniž by si to uvědomili. To takhle minulý rok ti dva vypustili rybník a mysleli si, jak jim uškodí. Ale když pak přišli povodně, tak díky tomu osadu nezaplavila velká voda. Těm dvěma skřítkům to došlo ale až později. Tak byli na sebe naštvaní, že jsou ňoumové. Skřítkové také občas založili nějaký ten požár, nebo na něco shodili strom. Ale jak plynul čas, tak už je to moc nebavilo škodit lidem a rok od roku dělali víc dobrých skutků než těch špatných. A od té doby se tam všichni měli dobře, a jestli neumřeli, tak tam jsou dodnes.

Fabian Léb1 9. B

Zlá ježibaba

Za sedmero horami bylo království, kde žil král s královnou. Král měl moc rád jídlo a jedl každý den tak moc, že se za chvíli nevešel ani do dveří. Královna mu říkala, ať si zajde k doktorovi, protože jeho obezita byla už nezdravá. A tak jednoho dne se král rozhodnul s tím něco dělat a zavolal všem doktorům v okolí, ale žádný ho nechtěl vzít. A pak mu to došlo: „Zavolám přece místní čarodějce!“ řekl král a šel hned volat. Čarodějka mu to po chvíli zvedla a řekla, že ví, proč volá a že žádný lektvar na obezitu nemá, ale král se nedal a rozhodl se, že se za ní vydá.

Král jel za čarodějkou celé čtyři dny, a když dojel na místo, tak tam viděl takovou starou chaloupku, která vypadala, jako kdyby se měla za chvíli rozpadnout. Když král přišel blíže, zatukal na dveře a po chvíli se ozvalo: „Vstupte!“ A král vstoupil, když v tom najednou čarodějka vzala baseballovou pálku a omráčila krále. Jakmile byl král omráčen, tak ho čarodějka vzala do sklepa a zamkla ho tam. Ve sklepě byla pouze studna s pitnou vodou a polička se zavařeninami a zeleninou.

Královně se zdálo divné, že se král dlouho nevrací, a tak po něm vyhlásila pátrání. Ptala se všude, jestli krále nespatriili, ale marně. Bylo to už více jak půl roku, a tak se královna rozhodla, že se vydá za místní čarodějkou. Když byla na místě, zatukala na dveře a otevřela jí místní čarodějka a zeptala se, co tu pohledává. Královna odpověděla, že hledá krále a že když ho najde, tak jí opraví chaloupku a dá jí deset dukátů. Čarodějka odpověděla, ať chvíli počká, že se za chvíli vrátí zpět. Když se čarodějka vrátila, tak sebou měla i nějakého štíhlého a svalnatého pána. Královna se zeptala: „Kdo je ten krásný pán?“ A čarodějka jen s radostí odpověděla, že král. Rozběhli se k sobě a žili spolu šťastně až do smrti. Později i opravili čarodějce chaloupku a všichni se měli šťastně.

Emma Běhalová 6. B

Čaroděj Igor

Čaroděj Igor měl jeden velký problém: neuměl vyslovit žádné zaklínadlo, ale přesto si otevřel kouzelný obchod. Prodával tam věci, které měly být očarovány — jenže kvůli jeho popleteným slovům se chovaly úplně jinak. Kouzelná svíčka místo světla dávala rady a hřeben odmítal česat lidi, kteří vstali pozdě.

Jednoho dne přišel zákazník, který chtěl obyčejný kouzelný kámen pro štěstí. Igor se pokusil říct jednoduché zaklínadlo, ale vyšlo z něj něco úplně jiného. Kámen se okamžitě probudil, začal se rozhlížet po obchodě a rozhodl se, že bude všem komentovat život. Kritizoval poličky, chválil koště, posmíval se koberci a Igorovi oznámil, že jeho klobouk je „příliš dramatický.“

Zákazník nakonec kámen odmítl a místo něj si koupil kouzelný hrnek, který nedělal vůbec nic — a právě to se mu líbilo nejvíc. Igor položil ukecaný kámen zpátky na poličku, kde dál povídal koštěti, a smířil se s tím, že jeho obchod prostě nikdy nebude tiché místo.

Daniel Kišš 9. A

Jednoho dne pejsek a kočička měli hrozný hlad, tak si chtěli něco uvařit. Když pejsek přemýšlel, co by si mohli udělat k jídlu, kočička ho zastavila v přemýšlení a řekla mu: „Pejsku, ty si snad nepamatuješ, co jsme udělali s dortem?“ „To se stát už nemůže, už víme, co za chyby jsme udělali, dnes se nám to povede!“ vykřikl pejsek. Kočička přemýšlela a řekla, že takhle to nejde, protože kdyby zkoušeli zase něco uvařit, tak to může skončit špatně a pak budou hladoví ještě víc. Pejsek si sedl na pohovku a povídá: „To máš pravdu, protože já jsem hladový už teď,“ kočička si sedla vedle pejska na pohovku a přemýšleli spolu, co budou dělat, když vařit neumí a hlad mají obrovský.

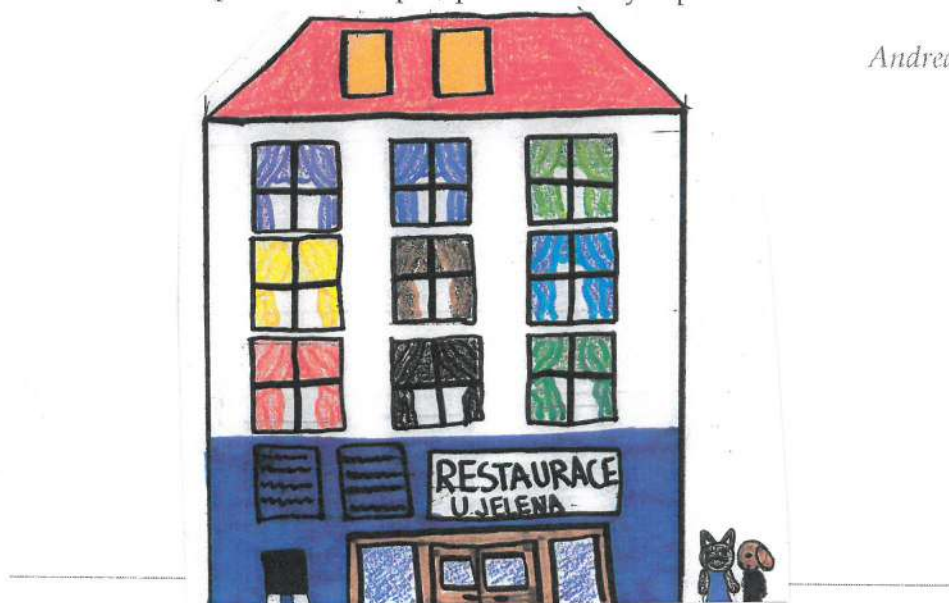
Uběhlo 5 minut, pak 10 a potom kočička vykřikla: „Pejsku! Vždyť jsme dnes četli noviny a tam bylo, že blízko nás se otevřela nová restaurace!“ Pejsek jí na to odpověděl „No jo! Ale počkat, já nemám nic na sebe! Ani ty ne, ach ne, co budeme dělat?“ Kočička ho uklidnila a řekla mu, že umí šít, takže jim ušije krásný oblek do restaurace. Kočička doma našla látky a vrhla se na to. Po hodině a půl kočička vykřikla, že obleky jsou hotový a ať pejsek ihned přijde, aby si oblek zkusil. Pejsek hned přiběhl ke kočičce, vzal si oblek a utíkal si ho vyzkoušet, za tu dobu, dokud se oblékal pejsek, tak se kočička oblékla do krásných tmavě modrých šatů, které byly tak třpytivé, že se kočičce hrozně zalíbily. Potom vyběhl pejsek a hned se šel ukázat, jak mu to sluší, kočička mu ihned řekla, že už můžou vyrazit.

Pejsek a kočička vyšli z domova a vrhli se na cestu, ale pejsek jí řekl: „Hele a ty víš, kam máme jít?“ Kočička mu na to odpověděla, že ano, a tak pokračovali v cestě, dokud tam nebyli. Po 6 minutách už vešli do restaurace sedli si na volné místo a začali vybírat, co by si dali, po chvílce přišel číšník a podal jim menu a začali vybírat, kočička hned našla, co by si dala, pejsek taky, číšníkovi řekli, že kočička si dá salát s kousky kuřecího masa a pejsek si dá hamburger, k pití si vzali vodu, potom už jenom čekali, až jim to přinesou.

Ani 5 minut neuběhlo, než jim to přinesli, pejsek měl takový hlad, že ani poděkovat nestihl, hned se vrhl na jídlo. Kočička ho ihned zastavila a řekla mu, ať je slušný a aby poděkoval, pejsek rychle poděkoval a dál jedl, číšník odešel a kočička se taky vrhla na jídlo, ale proto že pejsek byl v restauraci poprvé, tak jedl hrozně neopatrně, že si málem ušpinil oblek. Kočička mu hned řekla, ať jí v klidu, protože jídlo mu nikdo nesebere, a kdyby měl potom pořád hlad, tak se mu objedná další jídlo. Pejsek ji poslechl a začal jíst v klidu.

Po 15 minutách měli prázdkno v talířích, přišel číšník, vzal talíře a skleničky a u toho jim dal účet k zaplacení, pejsek zaplatil 189 korun a potom radostně odešli domů. Doma se převlékli a hned si řekli, že tam budou chodit na jídlo, protože tam hrozně dobře vaří. Po chvílce povídání šli spát, protože už bylo pozdě.

Andrea Pop 7. B

Včelí království

Ve včelím království je několik včel, které sbírají pyl z květů na různých polích. Třeba stydlivá včela ráda opyluje květiny na houbovém poli. Diamantová včela však ráda opyluje květiny v borovicovém lese. Jeden den, když včely dělaly svou práci, všechny napadla zlá včela.

Má všude kolem sebe žihadla a má pruhovanou černobílou barvu. Když útočí, tak se točí a vystrkuje ze země žihadla. Všechny včely se moc vystrašily. I červená démon včela byla vystrašená. Zlá včela útočila na všech polích. Všichni včelaři byli vystrašeni. Až na jednoho.

Včelař jménem Onett byl připraven na bitvu se zlou včelou a chtěl zachránit království. Všechny včely se o Onetta báli, až na jeho včely, které byly moc statečné.

Měl několik vzácných včel jako třeba pulcovou včelu. Ta je velmi silná. Onett chtěl zlou včelu najít.

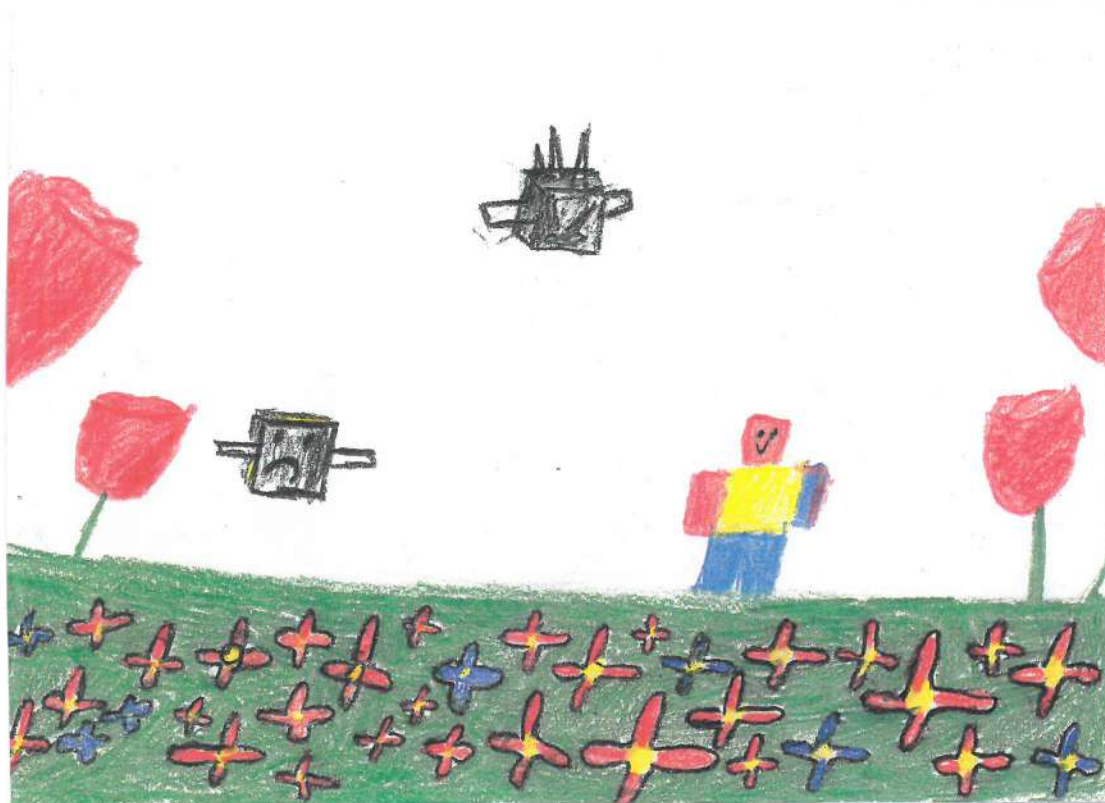
Hledal všude, ale nikde nebyla, dokud nevstoupil do pavoučího pole a objevil na zemi žihadlo. Zvědavě na žihadlo vkročil a zlá včela se probudila.

Onett uskočil, ale jeho včely nezaváhaly. Do bitvy se pustily včely, které stvořily žáby. Žáby zlou včelu zmátly, protože jich tam bylo strašně moc. Zlá včela nic nemohla dělat, ale po chvílce se zlá včela začala točit.

Žihadla Onettovi ublížila. Vypadalo to špatně, ale kapka naděje tam zbyla.

Onettova medvědí včela se probudila a proměnila Onetta v medvěda. Včely díky tomu byly silnější a nakonec Onett a jeho včely zlou včelu porazily. Včely a včelaři byli šťastni a včelí království je zase v bezpečí.

Čestmír Kovačík 6. B

109. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2,
vychází v březnu 2026

Téma: Kniha pohádek

Ilustrace: žáci 2. stupně pod vedením paní učitelky Mgr. Dity Witzové

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková